14. V. 60.

THESAVRVS INDEFICIENS,

Siue

ACTVS INTERNI VIRTVTVM.

Quibus facilè prouehamur ad veram perfectionem.

Italicè à viro quodam Religioso conscripti, & Latinè editi à R. D. Blasio Palma, Cler: Reg: Congr: S. Pauli, sæpiusq; magna cum approbatione recusi.

Nunc vltimò LEOPOLI Typis Collegij Societ: IESV, apud Sebast: Nowogorsky.

Anno D. 1642.

PRÆFATIO AVCTORIS.

HOmo Christianus, ex vocatione sua, debet sẽper quærere coniunctionẽ, cum vltimo suo fine, qui est Deus; & ei, quantũ potest vnire animã suam. Ad hoc faciendũ, vt S. Dionysius Areopagita dicit, cõpendiosus, & facillimus modus, ac via est, si anima fidelis continuò, per inflãmatas aspirationes, & frequentes amoris actus, affe

ctus, ac desideria, assurgat in Deũ: interno affectu ad ipsũ aspirando, cũ ipso colloquendo, tractãdo; & ei deniq; cor de puro, & inflammato desideret inhærere. Hæc, eodem Doctore, est admirabilis illa, & occulta Sapientia Vnitiua, quæ sine præuia meditatione, & inuestigatione omni, trahit affectũ amãtis sursum in Deum; crescitq; extensione affectus in illũ, sese exercens breui, crebra, & ardente oratione, actuq; virtutum: ita

ita ut dicere poßimus, fundamentũ perfectionis, præsertim internæ, contineri certis quibusdã actibus, & motibus animi, erga Deum & proximũ: quos hic per modũ orationũ proposui. Vbi tamẽ cauendũ est, ne qui illas usurpat, ullum uotum, aut promißionẽ facere intẽdat, quæ uim habeat obligãdi sub nouo præcepto; sed tantum per modũ liberæ oblationis, & deuotionis eos actus exerceat: certus, quò sæpiùs id est factu-

facturus, tanto se maius lucrum inde capturũ, cũ spe nõ vana, breui exsoluendi se omni amore terreno, & vniendi se totũ ei, qui solus sũmus, & verè bonus est Deo. Quod vt rectius fiat, ipsis actibus præmisi protestationem, qua anima corã Deo concipit rectam intentionẽ, & voluntatem confirmat, vt, spretis omnibus aliјs, quærat solius Dei gloriam, & obsequium.

PVRA INTENTIO,

Seu Protestatio operandi purè pro Deo, sine omni cōmodo amoris, aut obsequij.

Omne quodcunq; facitis, in verbo, aut in opere, ōnia in Nomine Domini nostri Iesu Christi facite. Colos. 3.

I.

O *Sanctissima & Indiuidua Trinitas, Pater, Filius, & Spiritus sanctus: ego, misera, &*

miserabilis creatura tua, firmo & constanti proposito proijcio me hodie totum in sanctissimam, & iustissimam tuam voluntatem, & abnegando me ipsum, pleno corde dico, & protestor, quod totus velim esse tuus, & nec habeam quidquam, nec habere velim vnquam aliud, quam te solum: te solum volo quærere, te solum amare simpliciter, ac purè, sine meo commodo. Et firmiter nunc propono, deinceps Tuæ Maiestati supre-
mæ

mæ seruire, & eandē amare, non tantùm vt effugiam pœnas, aut carcerem, infernum euitem, neque vt mihi des cōsolationes, aut beatitudinem in altera, aut aliud quidquam desiderabile in hac vita: sed præcipuè, vt quæram te solum, velim te solum, amē te solū, tuique solus mihi sufficias, qui es verum, vnicumque complementum omnium. Vnde me tibi soli dono, & dedico in æternum, & firmissimè propono, toto meo corde, & tota

anima mea te amare, tibiq́; seruire supradicta intentione, etiamsi viuerem seculis infinitis. Atque sic protestor, sic statuo, sic volo.

Si dare vis mihi dulcedines & consolationes, sis benedictus: Facies enim tanquam benign⁹ & amabilis Deus, qualis fuisti semper, es, & eris: & ego vicissim ago gratias infinitas, sicut etiam, si illas mihi dare non velis. Contra, si immittere vis mihi pœnas & vexationes, iterum bene

ne tibi dico, & infinitas gratias ago.

III. In huius propositi confirmatiōem, nunc testem appello Beatissimam Virginem Mariam, Reginam cœlorum, cum omnibus Angelis, & Sanctis, in cœlo degentibus: quos omnes rogo, vt intercedant pro me apud tuam diuinam Maiestatem, quò meum hoc propositum te solum purè in omnibus, & nihil aliud quærendi, crescat, & impleatur. Quare ô mi dulcissime Domine, ad

te iterum me conuerto, & obsecro, vt digneris acceptare meum istud propositum, & dare vires, quibus valeam illud implere, quia sine te prorsus nihil possum. Et quia me talem agnosco, ideo ad te recurro, me tibi commendo, totum committo, & in visceribus Misericordiæ tuæ abscondo. Suscipe me igitur, Deus meus, amplectere me, spes mea: immuta, & transforma me in te, per omnia ô dulcissime Pater.

IV.

IV. Hac ipsa intentione & fine, statuo me exercere in infrà scriptis exercitijs, & actibus virtuosis: quos si interdum ore & opere explicare satis non potero, nihilominus intendo, & nunc propono, corde implere, omni momento temporis, & semper, maximè in hora mortis, affectu maximo & excellentissimo, quo per me, vel aliā quācunque creaturam fiunt, ac tu ipse scis, fieri posse. Et nunc illos omnes tibi offero, perinde

inde

inde ac si eos ipse elicerem, simulque toto corde te rogo, per infinitam tuam bonitatem, & misericordiam, vt eos acceptare digneris. A.

ACTVS FIDEI.

Sine fide impossibile est placere Deo. Hebr. 11.

I.

Fides, tanquàm fundamẽtum reliquarum virtutum, primum inter Virtutes Theologicas locum obtinet: & est habitus intellectus, à Deo infusus, quo Fidei

Fidelis illustratus, assentitur, atque adhæret iis, quæ ab ipso Deo, per Ecclesiam reuelata, & proposita sunt. Quod cùm ita sit, amplector ego nunc, ô fidelissime, verissime Deus: firmissima & prima Veritas, toto animo, fundamentum hoc Fidei: ideòque humillimè in terram prostratus adoro, & veneror te, in cælo & in terra, & optimo excellentissimoq; modo, quo possum, firmissimè profiteor, & ex nunc, & in perpetuum, corde, & ore,

omnia credo, quæ dixisti, reuelasti, & proposuisti credenda, mediante sãcta Ecclesia, præsertim ea, quæ continentur in Symbolo Apostolico: affirmans omnia certissima esse, vt nihil omninò de ipsis possit in dubium reuocari.

II. Ideo coram tua Diuina Maiestate, & tota curia cælesti, confiteor, & firmissimè protestor, velle me viuere, & mori in hac veritate. Cuperem etiam, vt vniuersus Mundus firmissima

ma fide te cognosceret, & confiteretur, & summoperé doleo, quòd te non credat, adoret, veneretur, sicut oportet.

III. Quare obsecro te per Sanguinem, Vitam, & Mortem, Domini mei, Iesu Christi, per merita Sanctissimæ eius Matris, & intercessionem Sanctorum Apostolorum, Discipulorum, Martyrum, Confessorum, & aliorum Sanctorum & Electorum tuorum, velis in me, & omnibus hominibus, sanctum

ctum istud lumen Fidei augere, & in Infidelibus illud accendere: vt eo magis omnes te agnoscant, confiteantur, adorent, iuxta desiderium Sancti tui Prophetæ, cum quo exclamo: Confiteantur tibi populi, Deus, confiteantur tibi populi omnes: omnis terra adoret te, & psallat tibi. &c.

IV. Offero quoque tibi, si opus fuerit, vitam & sanguinem pro hac Fidei, Veritate, & confessione. Atque vtinam, ô Sanctissima Trinitas,

nitas, Pater, Fili, & Spiritus Sancte, tibi placeret dare mihi gratiam Martyrij, pro eadem obeundi, ego me non modo promptissimè, cum gratia tua, offerrem ad omnia aspera, sed etiam pro maximo beneficio reputarē, si multa crudelia, pro tuæ Veritatis amore, possem perpeti. Exaudi me dulcissime IESV.

ACTVS ADORATIONIS AD SS. TRINITATEM.

Domi-

Dominum Deum tuum adorabis. Lucæ 4.

I.

DEus infinitæ Maiestatis, & Magnitudinis, Pater, Filius, & Spiritus S. Si cultus latriæ, qui tibi soli Deo debetur, est actus internus simul ac externus, quo rationalis creatura te colit, humiliando se, animo te adorandi, & profitendi te Deum, ecce ego, omni illa, qua possum, submissione, & humilitate, positus coram tua

tua diuina Maiestate, Deus meus, agnosco me creaturã, & opus manuum tuarum, à te per omnia dependens, te vniuersorũ absolutum Dominum, dignissimum, qui pro tali ab omibus honoreris, & habearis: infima cordiali submissione humi prostratus, & ex profunda abysso mei nihili te adoro, adoratione latriæ, & tantæ Maiestati in infinitum me submitto, omnemque reuerentiam, & honorem, quem possum, exhibeo.

II. Contentus etiam sum, imò contentissimus, nihil esse, ac posse nisi à te prouenire, imò nollem esse, nec aliquid posse, nisi dependenter à te.

III. Ideo inuito, & inuoco Sanctissimam Virginē, beatos spiritus, & totam curiam cœlestem, imò creaturas vniuersas, vt mecū adorent, venerentur, & agnoscant tantā Maiestatē, & iā nunc, vnâ cum illis te adoro & agnosco, imò isto meo actu omnes alias adorationes, alios

alios cultus, quibus hactenus affectus es, & quibus affici te conueniebat, omes inquam, eos cultus vno fasciculo cōprehensos, & colligatos, tibi offero, dedico.

IV. Tandem, ô Deus meus consecro tibi omnia, qui es absolutus Dominus vniuersorum, singulariter autē omnes meas cogitationes, verba, & opera, tā interna, quàm externa, tibi offero, & consecro, illud vnum supplicans, vt in me perfectissimè impleatur amabilis tua

volun-

voluntas, qua me creasti, & vocasti, ad tibi seruiendum. Amen.

ACTVS AMORIS ERGA DEVM ET PROXIMVM.

Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo. Lucæ 10.

I.

AMor tuus Domine, tantæ est nobilitatis & excellentiæ, vt omnes Beati, & omnes res creatæ, quæque creari possunt, prestantius

tius nihil vnquam possint agere quã vt te diligant. Et quia actus amoris, est bene velle rei amatæ, & gaudere de bono, quod habet, eiq́; optare, quod non habet: hinc est, vt & ego desiderans exercere hunc excellẽtissimum actum, amorosissime, amabilissime Deus, ac Domine, summè gaudeam, mihi complaceam, tibique congratuler, de tuis infinitis perfectionibus & attributis, quòd solus tu sis qui es, & sũmum infinitũ bonũ,

sisque Deus inscrutabilis, & immensus, qui comprehendi non possis, neq; satis ab vlla creatura cognosci.

II. Gratulor tibi, tantã tuã super nos, & super om̃ia potestatem, gloriam, dominationem, imperium, & quòd hæc habeas à te ipso. Profectò Domine, si per impossibile aliquid ego possiderem, quo tu careres, illud omne tibi libẽtissimè cederem, & tribuerem, imò si possem esse Deus, nollem, tantum ideo, vt tu solus esses.

III.

III. Opto quoque & ex intimo cordis mei desiderio, desidero, vt omnes creaturæ, quæ sunt in cœlo, & super terram, & omne quod est, inuenitur, & inueniri potest, & quodcunque esse, à tuo esse dimanat, honorem tibi exhiberet, & obsequia, te laudarent, magnificarēt, amarent omnes, inducti sola tua infinita bonitate, & excellentia tuæ Maiestatis: quia tu solus es ōni amore dignissimus. Sed & maximo gaudio me afficit, quòd quic-

quicquid creaturæ pręstare conantur tui amore, id omẽ longè sit impar tuæ dignitati, & magnitudini.

IV. Et quia tu ex teipso summè es amabilis, toto pectore desidero te amare, illa perfectione, quâ te amârunt, amant, & in æternũ amaturi sunt omnes Beati. Et hac eadẽ affectione cordis, offero tibi illum splendorem, floremq́; charitatis, quâ tu te ipsum amas amasti, & in æternum es amaturus.

V. Superabundo gaudio, infinitas tibi gratias ago, quòd tu ipsemet meum, & omnium creaturarum, officium suppleas, in amando teipso. Et hunc ipsum amorem tui ipsi9, offero tibi, in gratiarum actionem, pro omni gloria, honore, beatitudine, qua frueris, vnâ cũ omni illa gloria, honore, laude, quam vnanimi consensu omnes Beati Spiritus, & omnes iusti huius mundi tibi deferunt. Et in summa, tuum esse tuam gloriam, & omne

omne tuum bonum in teipso cupio & propter teipsum.

VI. Et hoc tibi de me certum esse velim ô dulcis Amor meus, quòd tam firma tāq; constanti volūtate, statuerim te diligere, vt etiamsi mihi nihil vnquā, neq; in hac, neq; in altera vita boni velles conferre, imò si in hac vita omnibus ærumnis, & in altera suppliciis æternis me afficeres, nihilominus tamen amare te velim, & ex intimis medullis cordis mei tibi serui

re, ne

re; ne ad momentũ quidẽ, tuâme gratia adiuuante, ab amore tuo desistens, aut quidquãremittens. Quod vt clementissimè confirmare, & acceptare digneris, humillimè peto.

VII. Quando verò piissime Domine, præcipis mihi, vt etiam amem proximum meum, pro tam dulci præcepto tibi gratias ago, & ideò quãtum possum, impello voluntatem meam, ad ipsum amandũ. Cupio ipsum amare, precorq́; ipsi, à te omne

bonum, quo felicior tibiq;
gratior fiat, maximè N.N. à
quibus rebellis mea volun-
tas non nihil abhorret. Rogo
dimitte illis omnia sua pec-
cata, & concede, vt arripi-
ant remedia necessaria ad
vitam æternam consequen-
dam, quod si noueris, expe-
dire, vt ego caream aliquo
dono tuo, quod ipsis attri-
buas, ecce Domine Deus
meus nihil detrecto. Magna
me voluptate perfundit a-
mor, quo illos prosequeris,
& perfectio, qua illos exor-
nas.

nas: pro qua gratias tibi maximas habeo

VIII. Quod si te permittente, continget me ab aliquo offendi, & vexari, nihilominus iam nūc te obsecro, priusquam illud eueniat, vt velis ipsi dare vitam æternam, & hoc quia tu ipsum amas, egoq; desidero tibi in omnibus conformari, vt nihil vnquā velim, nisi quod vis tu ipse, Dominus, & Deus meus, AMEN.

)*:(.

ACTUS LAUDIS ET GRATULATIONIS.

Laudate Dominum omnes gentes. Psalmo 116.

I.

LAVS, quæ tibi DEVS meus exhibetur, quantum colligo ex Tua diuina Scriptura, consistit in omni actu virtutis, qui vel corde, vel ore fiat, vel externo quopiam signo, ad manifestandam excellentiam diuinæ tuæ Virtutis. Et Congratu-

gratulatio est actus gaudij, quo afficimur de bono alterius, quod iam consecutus est, ac possidet.

II. Velim ergo nunc, aspirante gratia tua, elicere hos actus, & cor meum excitare dicendo affectu intimo animæ meæ: Laudabilissime Deus, & Dominus meus, cum iubilo cordis mei pronuncio, proclamo, cõmemoro, totique mũdo patefacio, quantũ scio & possum, inæstimabilem magnitudinem, excellentiã, & magnificen-

tiam tuã, vt sis infinitus, & immensus vt im̃utabilis & æternus, vt potentissimus, sapiẽtissimus, optimus, sanctissimus, & infinite perfectionis, Creator cœli & terræ, primum principium, & vltimus finis omnium rerũ, qui omnia sum̃a prouidentia regis & gubernas. Horũ omnium causâ gaudeo, & gratulor tibi.

III. Et ideo nunc ego magno applausu, & toto pectore te laudo, exalto, magnifico, veneror atque vtinã

hoc possim absque cessatione præstare, semper, & in omni loco terrarũ tantùm, quantum te exaltant, magnificant, honorant, honorabunt, honorarunt, & honorare potuerunt simul omnes creaturæ, & omnes qui fuerunt, sunt, & futuri sũt.

IV. Imò cupio tribuere tibi omnes illas laudes, quas potuissent, possunt, & poterunt dare, Beata Virgo, Sanctissima Christi Humanitas, & tantùm, quantùm possunt dare infiniti Mũdi, & in-

& infinitæ creaturæ, tam visibiles, quam inuisibiles, quas omnipotens manus tua creare potest. Et tantas laudes, tantos honores desidero tibi exhibere, quantos nosti fieri posse, & quibus es dignus. Quia verò me deficit facultas illud præstãdi, opto saltem, tribuere tibi omnes illos honores, & laudes, quas cum tuo sancto auxilio referre possum, & quantis tu teipsum amorib⁹ amas: quibus nũc istũ, qualẽcũq; meũ affectum laudis, velut exilem,

lem appendicem adiungo.

V. Congratulor autem tibi, condelector, & lætor, quòd tu, Deus meus, sis tam magnus, tamq; laudabilis, vt neq; vires omnis creaturæ, in terra & in cœlo, sufficiant ad te dignè laudādū, & magnificandum: & gaudeo te ipsū, laudabilissime Domine, id, in suplemētum illarum omnium, abundè præstare.

GRATIARVM ACTIO.

In omnibus gratias agite. 1. Thess. 5.

I.

QVia gratiarum actio est manifesta confessio accepti beneficij, tendens in benefactorem, in signum compensationis: Ego nunc, liberalissimè Deus meus, agnosco te omnipotentissimum, , misericordissimum, à quo omne bonum procedit: & confiteor à te mihi prouenisse innumera beneficia, & singularissima dona, ab

na, ab instanti conceptionis meæ, vsquè ad præsentem diem, qualia sunt, Creatio, Redemptio, Vocatio, Donatio Sancti Spiritus, Conseruatio, & infinita alia ab istis profluentia, & in ijsdem contenta: licet eis fuerim indignissimus maximè vero beneficio N. N. pro quo nunc, & pro omnibus alijs, tota contētione cordis mei, totisque viribus, infinitas tibi gratias ago, sicut infinitus est amor tuus, & charitas tua, qua illa mihi largitus es. II.

II. Agnoscens itaque me tibi obligatissimum ô Bonitas infinita, & nesciens, neque valens referre tibi grátias, quantas deberem, & cuperem, inuoco IESVM Christum, Beatam Virginē, & omnes creaturas, tam visibiles, quam inuisibiles, ad agendas tibi pro me gratias: & illas, quas ipsæ, quocunq; gratitudinis genere, modoq; tibi reddiderunt, reddunt, & in æternum reddituræ sunt, ego illas pro me nunc omnes tibi offero: & vnâ cum-

cum illis, eodem affectu, recognitione, & gratiarum actione, tibi gratias ago.

III. Neque hoc eo facio, quasi mea sint ista bona, sed quia tua sunt. Ego enim promptus, & paratus sum illis priuari, quotiescunq; illa repetere tibi placuerit: & oro vt ipsum facias re ipsa, quotiescunq; iudicaueris cessurum ad maiorem tuam gloriam.

IV. Ago etiam gratias diuinæ Maiestati tuæ, quod sis, qui es; & pro omnibus

bonis,

bonis, quæ possides. Præterea in gratiarum actionem & gratitudinem pro omnibus donis, & beneficijs concessis, & concedendis mihi & alijs omnibus creaturis, quæ sunt, fuerunt, vel erunt, specialiter pro his, quæ copiosissimè largitus es hucusque Sanctis Angelis, & hominibus, Beatissimæ Virgini, Sacrosanctæ Humanitati Filij Tui, Domini nostri, eo, quo maximè delectaris, ritu, modóq; offero tibi Deus, teipsum, qui es cõple

complementum, & perfectio omnium.

V. Neque his contentus, in signum gratitudinis, ex isto momento meipsum tibi dedico, dono, trado, cum desiderio & voluntate, tibi fideliter seruiendi, & cordialiter æternum te amandi: humillimè rogans, vt hoc quale quale munusculum, vndequaque Tua Maiestate indignum, etiam antea mille nominibus tuum, acceptare digneris.

AMEN.

ACTVS

ACTVS OBLATIONIS.

Sacrificium sanctificationis offeres Domino. Eccles: 7.

I.

O Dignissime Domine, Deus meus, Pater, Fili, & Spiritus Sancte, agnosce me per omnia tuum: tùm quia me creasti, tùm quia me redemisti, vt omittam innumera alia beneficia mihi præstita: pro quibus si millies me tibi singulis

gulis horis impenderem, nihilominus infinitè tibi obstrictus manerem, ac debitor. Quare ego iam talis, qualis sum, liberè & maxima quâ possum efficacia, me tibi consecro, offero, & per omnia dono, in plenissimum holocaustum, animæ & corporis mei, & omnium quæ habeo, vel vnquam possum acquirere. Hoc autem facere cupio, eo modo, quo tu desideras, & quo maximè decet, vt me tibi offeram & consecrem. Ac proinde libentis-

bentissimè & liberalissimè submitto me sãctissimis tuis præceptis, & nutibus in perpetuũ. Et quia ego iã totus tuus sum, rogo ita me possideas, vt nunquã ipse mihi ãplius restituar, aut mei iuris efficiar, sed vt omne meum velle, facere, dicere, non sit aliud, quám quod voluntas Tua Sanctissima, & rectissima vult me velle, facere, dicere: & meum non velle, non facere, non dicere, sit itidem tuum non velle, tuum non facere, tuum

non

non dicere, fiatq; purè solùm quando, quomodo, quātum tibi dignissime Domine, placet à me fieri, & non aliter.

II. Præterea offero tibi omnes diuitias, & bona spiritualia rerum omnium, tùm creatarum, tùm earum quas habes in thesauris omnipotentiæ tuæ, ita, vt si omes meæ essēt, liberalissimè vellem tibi illas reddere, vel saltem ad solum tuum honorem, & amorem expendere.

III. Offero tibi omnia bona spiritualia, cogitationes, verba, & opera bona, quæ fecerunt, faciunt, facturi sunt omnes homines, qui fuerunt, sunt, & futuri sunt vnquam in hoc mundo: Imò omnes istas cogitationes, verba & actiones bonas, quas possent facere infiniti homines, quotq; creari possunt à Tua omnipotentia, ita vt si possem, ex amore tuo eadem facere vellem illâ efficacia, quâ tu scis maxima fieri posse, & illo modo,

modo. qui esset Maiestati tuæ gratissimus.

IV. Offero quoque tibi, omnes pœnas, dolores, martyria, & omnia mala pœnosa, animæ & corporis, quæ passi sunt, patiuntur, & passuri sunt omnes homines, siue in mundo, siue in purgatorio, siue in inferno, siue in satisfactionem iustitiæ tuæ, & augmentum gloriæ tuæ, & omnia quæ scis ab omnibus tolerari posse, non solum in isto, sed etiam in centum millibus, & in-

finitis Mundis, Purgatoriis, & flammis inferni: ita vt si tibi placeret, cum gratia tua, omnia talia libenter propter amorem tuum, salutem meam, & proximi, vellem perpeti.

V. Præcipuè tamen offero tibi preciosum Sanguinem, & infinita merita Domini mei IESV Christi, cum meritis Beatæ Virginis, & omnium Sanctorum, & vnà cum illis omnia supradicta: sicuti etiam omnes meas cogitationes, verba, opera, stu-

ra, ſtudia, ocupationes, actus hodiernæ diei, & totius vitæ meæ.

Denique deſidero facere hanc oblationem, illo cordis affectu, quo tu noſti fieri poſſe flagrantiſſimo, & toties, quoties ſuſpiro, vt totus in æternum ſim tuus, tibiq; addictus. Amen.

ACTVS RESIGNATIONIS ERGA DEVM.

Omnem ſolicitudinem veſtram proijcientes in eum. 1. Petr: 5.

I.

MI Piissime Domine, omni affectu cordis mei abnegato per omnia, per omnia tibi me totum resigno & maximo, quo tu scis fieri posse, desiderio, & quantum per me fieri potest, desidero perfectissimè voluntatem meam in tuum diuinũ beneplacitũ transfundere, in quo solo cupio mihi complacere, quiescere, & in nulla re alia. Quare te rogo, velis de me, meisq́; rebus omnibus disponere;

quo-

quomodo, & quantum tibi placet, & videtur conducere ad maiorem tuam gloriam. Et ita totus in te resignatus, offero me paratũ ad acceptandum à potentissima tua manu, quidquid mihi acciderit in hac vita, siue illud prosperum, siue aduersum fuerit.

II. Quare si vis me viuere, placet viuere, si vis me mori, contentus sum, si vis me sanum, accepto sanitatem, si infirmùm, infirmitatem, si locupletem, di-

uitias, si pauperem, volo paupertatem, si honorabilem, placet honor, si inhonoratum, non abhorreo ab ignonimijs, vis me habere consolationem, & illam volo, si desolationem, ea me non terret, si me vis esse in gratia apud homines, volo & ego, si vis in odio, pro inimicis orabo, & in persecutionibus te laudabo.

III. Et ideo nolo habere oculos, nisi ad te videndum, neq; aures, nisi ad te audiendum, neq; linguam, nisi

nisi ad loquendum de te, neq; cor, nisi ad te amandum, neq; memoriam, nisi ad recordationem tuæ dulcedinis, neq; intellectum, nisi ad agnitionem tuæ Maiestatis, neq; manus, nisi ad tuum obsequium, neq; pedes, nisi ad te inueniendum, neq; corpus, nisi tibi ad victimam, neq; vitam, nisi tibi in sacrificium.

IV. In summa, ita sine omni exceptione tuus esse volo, vt me ipso exspoliato, & omni mea proprietate

exuto, Sanctissimæ tuæ voluntati (quãdoquidem meam iam tibi donaui, & irreuocabiliter redono nunc, & in perpetuum) omnes meas cogitationes, verba, & opera, tam interna, quam externa, & omne meum esse, & posse, quæ gratia tua dignatus es mihi largiri, permittam, resignem, transscribam.

Neq; volo quidquam velle, aut non velle, nisi quomodo, quando, & quantum tu vis, & non vis ita

vt tu-

vt tuum Beneplacitum, sit meum summum, & vltimum desiderium, iucunditas, consolatio, omni tempore, & in omni re. Quare pijssime Domine, assiste mihi tua sancta gratiâ, (sine qua scio me nihil posse) vt omnia cedant in honorem & gloriam tuam, & perfectissimè adimpleatur Sanctissima tua voluntas. Am̃.

ACTVS SPEI, ET CONFIDENTIÆ IN DEVM.

Nolite amittere confidentiam vestram, quæ magnam habet remunerationem. Hebr: 10.

I.

SI Spes est Virtus menti nostræ à te, DEO meo, infusa, qua certo beatitudinem, per merita IESV CHRISTI Filij tui, & Redemptoris nostri, per merita etiam nostra, gratiâ tuâ præuenta, sperare debemus, ego Deus meus omnipotens, totus inclinatus, & prostra-

tus te adoro & veneror: cui nihil impossibile & difficile est, iuxta verissimum illud de te scriptum: Apud Deum non est impossibile omne verbum. Et quia per eandem omnipotentiam tuam promisisti mihi cœlestem patriam ideoq; etiam me vocasti, vt essem tui similis, ô Bonitas infinita, per auxilium tuum, & bona opera, quæ cum gratia tua speciali statuo facere, spero, & à te solo consequi desidero, vitam æternam.

II. O Verè omnipotens DEVS, ecce ego apertissimè cognosco, tantum bonum mihi promissum, me possidere non posse, nisi te mediante: teq; desiderare & velle, illud mihi dare: ideo enim Filium tuum, pro me in mortem dedisti.

III. Gaudio afficior, & iubilo, CHRISTE mi IESV bonitas infinita, quod per te solum poßim beatus fieri, neq; aliud nomen sub cælo datum sit nobis, per quod salui fiamus. Vnde non placeret

cerit mihi beatitudo, nisi per te illam haberem: quandoquidem omnis spes mea, & fiducia in te est posita: eamq; in te solo positam esse volo, benignissime & dulcissime IESV, summum & vltimum bonum meum.

Et hinc tãto iubilo, tãtaq; cõsolatiõe afficior, ô Deus me⁹, cum tãta spe, vt videar mihi iam possidere bonum, quod desidero: quandoquidem scio, quòd Filius tuus vnigenitus, per quem tantum bonum mihi vis dare,

sit meus Redemptor & Aduocatus.

IV. Quare Pater omnipotens, toto corde firmissimè spero, posse me à te, cùm sis liberalissimus, consequi & obtinere omnia, mihi necessaria ad salutem consequendam. Ac primò quidẽ veniam omnium meorũ peccatorum, quantumuis multorum, & enormium: tum etiam vires ad superandas omnes difficultates, in hac vita occurentes. Ac tandem gratiam perueniendi,

adfruendũ perpetuo felicissimo tuo aspectu. Et quanquam Cœlum, Terra, & omnes creaturæ contra me coniurarent, & ipse iam in portis inferûm consisterem nihilominus beneuolentissime Pater, semper in te sperare vellem, & confidere, dicendo cum Propheta. In te Domine speraui, non confundar in æternum. In Domino speraui non infirmabor. Amen.

DELE-

DELECTATIO DE DEO.

Delectare in Domino & dabit tibi petitiones cordis tui. Psalmo 36.

I.

SI verum gaudium est delectatio, ex illis rebus profecta, quæ tuæ sunt, Deus meus, quia vera materia omnis gaudij est in te, & in excellentia tua: maximas equidem iucundissime Domine causas habeo, iubilandi

landi & exultandi. Quandoquidem tu es DEVS ille, qui est nimirum infinitæ potentiæ, sapientiæ, bonitatis, pulchritudinis, misericordiæ, iustitiæ, fidelitatis, & innumerabilium aliorum attributorum, tanquam principium & finis omnis boni: cumq́ talis ac tantus esses, dignatus es eousque extollere naturam humanam, illamq́ tibi vnire, vt verè dicatur DEVM esse Hominem, & Hominem esse Deum: Deum quidem natu-

natura, hominem verò dignatione & gratia. Quin imo præterea promisisti mihi etiam æternam felicitatem, & beatitudinem: idq; innumerabilibus testimoniis ac signis, tam in antiquo, quàm in nouo testamento confirmasti. O dignatio! O bonitas infinita Dei ac Domini nostri! Itaq; auide Domine mi, desidero, & volo inposterum, adiuuante gratia tua, omnem animi mei delectationem, esse in te, ac de te solò, deq; rebus

rebus, quæ tuæ ſunt, meq́; ad te pelliciunt, ſicut de te bene dixit, qui dixit: Deus meus, & omnia. Tu ſolus es bonitas, Theſaurus, Paradiſus creaturæ rationalis, in hoc, & in altero Mundo.

II. Contra verò faſtidio, prorſusq́; auerſor hunc Mundum, & omnia, quæ illius ſunt. Neque minus mihi moleſtum eſt ea videre, audire, & cogitare, quam ſordidiſſimam cloacam cadauer putreſcens, ac ſter-

stercora. Omnia enim præ te Domine arbitror, vt pannum menstruatæ, ac stercora.

III. Et cupio tuæ solius dulcedinis gustum habere, tantumq; tuis è rebus gaudium capere, nauseam autem, & horrorem ab omnibus rebus mundanis, & quæcunq; me à te auertunt. Ad hoc præstandum adiuua me Domine tua pietate, vt seruiendo tibi, cum gaudio & perfectione, in hac vitâ, possim te cum Bea-

tis

tis videre, & frui æternam in altera. Amen.

ZELVS HONORIS DEI, ET SALVTIS ANIMARVM.

Zelus domus tuæ comedit me, & opprobria exprobrantium tibi, ceciderunt super me. Psalmo 68.

I.

ZElosissime Deus meus, qui gloriam tuam alteri non das, & omnes animas solus creâsti, ideoq; inter alia

alia tua nomina, etiã Dominus Zelotes, & Deus emulator vocari voluisti, doleo, & summè crucior nomine, omnium illorum hominum, qui in suis operationibus, reliquentes verum & rectum finem, qui solus es tu, summum & vnicum bonum, magis res temporales, & caducas huius Mundi, quærunt, & amant, quàm te, & continuo peccantes, tradunt se in potestatem Diaboli, crudelis ipsorum inimici id, quod

sine

sine magno mœrore, & pœna, cogitare, & loqui non possum.

II. Quare Deus meus, ego vilissimus peccator, nullius præmij apud te offero pro gloria Nominis tui, ac pro salute totius Mundi, merita omnium electorum, qui fuerunt, sunt, & futuri sunt, vsque ad finem Mundi. Et si ego solus ob amorem & honorem tuum, sustinere possem omnes pœnas, omnia tormenta, quæ omnes serui tui passi sunt,

modo per eiusmodi perpessionem efficere possem, vt nullus vnquam te amplius offenderet, toto corde rogarem, ac supplicarem tibi pro hac gratia. Quin potiùs, amore tui, integrè (si ita tibi placet) abdico me omnibus, si quæ forte extant apud te, meritis meis, & bonis operibus (si tamen vnquam aliqua tibi verè grata præstiti) & offero illa tibi æterno Patri, vnita cum meritis Filij tui, pro conuersione totius Mundi, vt sic

vt sic ab omnibus honoreris in terra, sicut in cœlo. Et si possent omnia flagella, quæ aliis debentur propter sua peccata, meo tergo imponi, vt ipsis parceretur, & meritum huius mei supplicij in bonum ipsorum cederet, etiam hæc te rogarem, & si ita expedit, iam humiliter te rogo: vt pro hoc qualicunque meo obsequio, des omnibus gratiam perfectissimè tibi seruiendi: itaque te amandi, vt nullus ampliùs te offendat: sed perpetuò omnes

omnes te laudent, ac benedicant, non minùs, quàm faciunt tui Angeli, & Sancti in cœlo.

III. Præterea tanti facio honorem & gloriam tuam, vt eligã potiùs manere æternũm in inferno, & pati omnia tormẽta, quàm vt tu vel vnico momento, priueris tuo honore: cùm tibi omnes honores debeantur, mihi autem omnes pœnæ, anxietates, & dedecora: & ne defrauderis tuo debito honore, veniant obsecro super me

per me omnia opprobria, anxietates, & miseriæ. Et si hoc non sufficiat ad te honorandum, veniant super me omnia mala animæ & corporis, absq; peccato: eaq; talia & tanta, qualia & quanta tu scis posse inueniri, siue in inferno, siue in terreno hoc mundo, siue in purgatorio: & si quæ fieri possunt, ijs adhuc maiora, grauioraq;. Sed tu interim, ô Amor meus, ne obliuiscaris mei, sed des mihi gratiam & fortitudinem ad su-

stinendum illa, sicuti ego libenter pro amore & honore tuo paratus sum illa acceptare.

ACTVS TIMORIS DEI.

Beati omnes qui timent Dominum. Psal: 127.

I.

SVmmè timende & tremende Domine, si iustus timor est anxietas quædam cordis, quæ retrahit hominem ab illicito vsu membrorum.

rum, & sensuum exteriorũ, internorumq́; affectuum, ne anima, vel omnino, vel ex parte à te Deo meo separetur, aut quærat, delectationem in aliqua creatura, atq́; ita refrigescat ardor spiritus: ego nunc considerans infinitam Maiestatem, & magnitudinem tuam, in cuius conspectu tremunt omnes spiritus cœlestes, terrestres & infernales, totus confusus ob meam monstrosam indignitatem, descendo in abyssum nihili mei,

magnopere timens, ne te offendam, & separer à Diuina tua gratia, sicuti alijs multis euenit, eo quod in conspectu tuo rectè non ambularent.

II. Itaque dum cogito solùm, quod possum te offendere peccatis venialibus, ac mortalibus, horreo, & totis artubus meis contremisco, maximè quod agnoscã, me omnino debilẽ & imbecillem, & nihil posse, sine gratia tua singulari.

III. Agnosco tamen etiam

tiam Domine, nunc timorem esse, mihi valdè necessarium & vtilem, & ideo instanter illum à te peto, ipsumq́; vt in me augere, & animæ meæ imprimere velis, rogo, dicendo cum Psalmista: Confige timore tuo carnes meas, à iudiciis enim tuis timui.

ACTVS HVMIlitatis, & cognitionis sui.

Qui se humiliat exaltabitur. Lucæ 14. 18.

I.

SI humilitas est virtus, quæ reprimit appetitum, ne se immoderatè in altum extollat, quomodo ego vilissimus vermiculus terræ, cùm video te, Deus meus, amore mei humiliatum ad patiendam ignominiosissimam mortem, quomodo, inquam, ego me audebo extollere, & non potiùs, infra terram abscondam! cùm & me agnoscam tam superbum, & ingratum, vt non credam inueniri aliquā creaturam, quæ

si à te

si à te habuisset tantam gratiam, & tot beneficia, quòt ego, non multo maiore feruore tibi & spiritu seruisset, quàm ego. Imò quia hanc veritatem ex corde, & sicuti est in re ipsa, non agnosco, reputo me superbissimum, & in veritate alijs omnibus viliorem, propter meam hypocrisin & stultam superbiam, tibi Deo meo, tam odiosã & execrabilem.

II. Ac tantoperè excæcauit me ista mea superbia, vt me ipsum non agnoscam,

& non videam, Domine, quòd quantò plura dona à te accipio, tanto maiora sint mea peccata & ingratitudo, tantoq; strictior à me tibi reddenda sit ratio. Ideo profectò ego sum vilior peccator omnibus alijs, & credo, neminem tam longè vnquā à te recessisse, quàm ego recessi per mea flagitia: imò credo, si maximi quiq; peccatores mūdi habuissent talia auxilia, qualia ego à te accepi, maiore festinatione ad te redituros, ac

fortè ſemper, & maiore ſinceritate cordis, & affectu, te amaturos, & honoratuos fuiſſe: ſanè magis dolerent de ſuis peccatis, ac fideliùs tibi ſeruire inciperent, quàm ego.

III. Obſtupeſco Domine, quomodo ſuſtineas conſpectum meum, cùm ſim creatura tibi tam ingrata. Et ideò prorſus indignum me reputo, vt tibi ſeruiam, tuq; exaudias orationes meas, indignum omni gratiâ, & cœleſtibus inſpirationibus:

imò

imò indignißimum, quia tam parùm, ad lucem tuam respicio: ideoq; pridem fui promeritus, vt à te proÿciar, & relinquar in tenebris & erroribus: indignus etiam, cùm sim tibi tam inobediens & refractarius, qui habitem inter tuos fideles, & in domo seruorum tuorum: à quibus, si pro meritis me tractare vellent, nihil aliud audire me oporteret, quàm contumelias & conuitia. Quin etiam procul amandari me conueni-

ret à consortio omnium hominum, ne fortè putredo meorum abominabilium vlcerum & vitiorum quenquã illorum inficiat.

IV. Vellem etiam omnibus notam esse meam extremam vilitatem & miseriam, vt omnes iusta me abominatione, detestarentur, ac zelo gloriæ tuæ pro meritis exciperent.

V. Admiror Domine, tuam erga me pietatẽ inæstimabilem, qua me tolerasti hucusque, neq; vt summã

erga te ingratitudine promerebar, in profundißimos flammarum puteos deturbasti. Imò agnosco me solũ propter meã ingratitudinẽ, inter omnes alias creaturas, indignum Diuina tuâ curâ, prouidẽtiâ & amore, quibus omnes alias creaturas prosequeris: & horresco intuens meipsum, tãquam rem vltra, quam dici potest sordidam, odiosam, & abominabilem: petoq́ à te, ô lux æterna, vt semper magis me ipsum agnoscam, ne

vnquam ſuper alios ampliùs peruersè me extollam.

Ah Domine, ex infima abyſſo miſeriæ meæ clamo, & inuoco abyſſũ Miſericordiæ, & pietatis tuæ, dona mihi hanc gratiam. Amen.

ACTVS COMPVNCTIONIS ET ODII, CONTRA PECCATA.

Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, conſolationes tuæ lætificauerunt animam meam. Pſalmo 93.

I.

Contritio est, qua quis ex animo super omnia detestatur commissa peccata, velut offensam Dei, cùm firmo proposito confitendi, & non ampliùs peccandi, adiuncta spe veniæ. Quare ô Deus meus, & Misericordia mea, ego verè contritus, flecto genua cordis mei, summoq; cum dolore animi humiliter me accuso, & coram diuina Maiestate tua meam culpam agnosco, confitẽdo

ſitendo omnia peccata mea, & omnes abominationes, commiſſas toto tempore vitæ meæ, in ſuperbia, auaritia, luxuria, inuidia, gula, ira, acedia, & in vitijs omnibus, quæ ab iſtis promanant, quia, proh dolor! nimis inclinatus, & effuſus fui in omnia. Cuius me ſummopere pœnitet, ac doleo peccaſſe, non amore præmij iuſtis promiſſi, quo dignus non ſum, neq; timore ſuppliciorum peccatoribus infligendorum, quibus vndequaq;

quaque sum dignissimus: sed ideò tantùm, quia offendi te Deus meus, qui ex te ipso summè es bonus, & adamandus, imò ipsa Charitas, ipsa Bonitas, ipsa Maiestas.

II. Et propter magnum amorem, quem tibi debeo, quemq; erga te gero, Domine, odi, detestor, abominor peccatum, amorem propriū, inordinatum amorem creaturarū, & omne illud quod me potest impedire, quo minus tibi appropinquem, & sancto tuo amori.

Quidquid peccaui, corpore, anima, cogitatione, verbo & opere, siue ex fragilitate, siue ex ignorantiâ, siue ex malitia contra te Deus meus, contra proximum, & me ipsum, quocunq; modo, toto corde, toto affectu, quo possũ dico meam culpam, meam maximam culpam: pœnitet me peccasse, ac doleo, quod hac horâ non sentiam tantum odium peccati, neq; habeam tantum dolorem, & tantam detestatiõem præteritorum,

neq;

neq; tam firmum propositum, cauendi futura peccata, quantum vellem & deberem habere, vt responderet meis tantis abominationibus.

III. Idem te precor Deus meus, accepta illud odiũ infinitũ, quo tu peccatũ detestaris, in supplementum eius, quod ego habere deberem: & in vicem doloris, quo careo, offero tibi, Misericordißime æterne Pater, dolores IESV Christi, Filij tui, & Redemptoris mei,

mei, simul & sacrificium immaculatæ vitæ eius: & Sanctum feruorem ac Zelum, qui illum adduxit ad ignominiosissimam, & acerbissimam Mortem, vt peccatum destrueret.

IV. Ah IESV, mi clementissime, abyssus miserationum! ad pedes misericordiarum tuarum, me prosterno, obsecrans te per charitatem illam, quæ de cœlo te traxit in Vterum Virginis, velis mihi applicare merita amarissimæ passio-

nis

nis tuæ, & preciosissimi Sanguinis, quem pro peccatoribus, quorum ego maximus sum, effudisti: & ita supplere omnes meos defectus, & ignoscere mihi omnia vitia, peccata, negligẽtias, ingratitudines. Largire, quæso, vt omnia ista in posterum longè à me fiant: & quamuis ego naturâ non poßim esse impeccabilis, saltem ô Bonitas infinita, fac mihi hanc gratiam, ne vnquam mortaliter peccem. Sanè hoc est, quod

quod etiam tu ipse vis, desideras, petis, & mandas: da quod iubes, & iube quod vis. Deinde fac, Domine, vt loco supradictorum vitiorum, in me imprimantur omnis generis Sanctæ virtutes, quod totum cedat tibi in gloriam, gratiarum actionem, nunc & semper, & in secula seculorum. A.

ACTVS BONI PROPOSITI.

Iuraui, & statui custodire iudicia iustitiæ tuæ. Psal: 118.

I.

MIrabilissime, potentissime DEVS, quia illuminante gratia tuâ cognosco, quantopere sim obligatus ad bene operandum, & prosequendam virtutem: ad declinandum à malo, & fugiendum peccatum: ideo nunc omnino mihi diffisus, totusq; confisus & innixus sanctæ tuæ gratiæ, propono, & tota virtute liberi mei arbitrij, plenissimo deliberatissimoq; consensu statuo, nun-

nunquam amplius peccare, & potiùs millies singulis horis profundere vitam, quàm vnquam grauiter te DEVS meus offendere, aut tentare quidquam, facere, dicere, aut cogitare, quod sit contra tuum beneplacitum: sed vt basiliscum fugere omnem occasionem peccandi, & quidquid tibi displicet: quãdoquidem ego volo, quæcunq; tu vis, ac detestor, quæcunq; tu detestaris. Et si fortè quod absit, continget me committere, vel omittere

quidpiam, contra tuum beneplacitum, id omne iam nunc protestor, non fore meæ voluntatis & mentis, sed malignę suggestionis, & subiti motus, huic meo decreto contrarij: tu Domine, fac, vt in eodem firmus persistam, & vt nullas tales obreptiones admittēs, omnium desideriorum & motuum meorum, gratia tua iuuante, plenus sim dominus. Quapropter liberè nunc renuncio omni consensui, tuæ voluntati contrario & absolutè

ſolutè me abdico liberate arbitrij, quoties ad malum alliciar, & in periculo verſabor te offendendi, & in omni eo, quod tendit ad malum.

II. Prætereapropono etiam in poſterum obſeruareperfectiſsimè omnia tua diuina præcepta, & quæ tibi promiſi in ſancto Baptiſmo, aut alijs votis: & conabor, quantum per gratiam tuam potero, imitari Sanctiſsimam tuam vitam, & procurare habitum omnium

earum virtutum, quæ tibi magis placent, & facere per omnia tuam rectissimã voluntatem, & per omnia, pro viribus, opprimere meã in mala propensam, subiiciendo illã tui amore omnibus meis superioribus, æqualibus, & inferioribus, tandemq; ingredi viam perfectionis, per illa media, quæ tu Magister meus, in sancto Euangelio tuo, verbis, & exemplis monstrasti.

III. Adiuua me igitur, Domine, quia sine tuo auxilio

xilio singulari non valeo exequi, & implere bona ista mea proposita: da mihi viuam fidem, fortem & constantem animum: vt sicut tu peccare non potes per naturam, ita ego non poßim per gratiam tuam.

IV. Denique rogo te, vt declarationem hanc meæ voluntatis, acceptare & approbare digneris tuo iudicio, vt omnia sint, & fiant ad gloriam & honorē tuum, salutem animæ meæ, & proximi mei, & secundùm

Sanctißimam tuam voluntatem: cui cum toto meo esse, quod mihi largitus es, me dedo, & consecro. Amen.

ACTVS PETITIONIS AD DEVM.

Quodcunque petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Ioan: 15.

I.

BEneuolentißime Deus, & Dominus meus, quamuis ego sim tuus Creatione, Conseruatione, Redemptione,

ne, Iustificatione, speciali vocatione, & naturali conditione, magis tamen peculiarissima electione, liberi mei arbitrij cupio esse, & sum tuus: ideo nullius alterius ianuam, pro gratia aliqua, præter tuam, qui es fons & origo omnis boni, mihi licet pulsare.

II. Neq; aliud desiderare, petere, aut velle à te debeo, nisi illud vnum, quòd tibi magis arridet, & maiorem tuam gloriam concernit: etsi quando meam

voluntatem alterius cuiusquam rei desiderio moueri continget, illud iam nunc abominor, detestor, & fieri nolo: precorq́; diuinam Maiestatem tuam, ne vnquam in similibus me exaudias. Imò propterea primò & principaliter peto, & summâ, qua possum, contentione te rogo, vt perfectissima tua voluntas in me semper fiat, mea verò nullius sit efficaciæ: vt adcò nihil prorsus in me inueniatur, quod non sit tuum. Quia tamen voluntas

luntas mea prorſus otiari non poteſt, opto, vt quocunque feratur, non ſola feratur, Domine, ſed ſemper coniuncta cum tua, quæ ſola eſt Sancta & recta. Ita cum gratia tua deſidero, ita apud me ſtatuo, ita coram curia tua cœleſti proteſtor.

III. Quare, ô Domine quotieſcũq́; à te aliquid peto, nihil intendo petere, niſi per IESVM Chriſtum, Filium tuum, aſſociatis pariter ſanctiſſimis ipſius, &

meis qualibuscunq; deside-
rijs. Itaq; benigne Pater, si
nō mea, saltē gratiosa desi-
deria Filij tui merentur ad-
mitti. Sic exhibes iustitiam
ipsi, mihi misericordiā, tibi
verò ipsi concilias honorē &
gloriam. Volūtas dulcißimi
Filij tui, DEVS meus vult,
desiderat, mandat, vt ego
sim humilis, patiens, beni-
gnus, charitate repletus,
cupit vt viuam tibi, mihi
moriar. Da Beneuole Pater
Filio tuo, vt impleatur hoc
desiderium eius, tam pium
san-

sanctumq́; sic enim satisfiet etiam tuo: & ipsi honor accedet, Spiritui Sancto amor, & veneratio.

IV. Domine, quia ego nihil boni possum præstare, concede mihi hanc gratiam, vt ego te sinam facere, quæcunq́; volueris, & vt meum facere, sit permittere tibi, vt agas in me id vnũ, quod maximè tibi placuerit.

Et vt in me nihil sit, quod tibi displiceat, exorna me sanctis virtutibus, da mihi augmentum Fidei, Speis

Spei, & Charitatis: humilitatem spiritus, puritatem cordis, & omnes illas Virtutes, dona, gratias, quas scis mihi esse necessarias, & quidquid de gratia tua in mea siue anima, siue corpore desideras inueniri, quo meliùs tibi poßim placere, digniùs & fideliùs deseruire, & perfectiùs te adamare, aßimilatus tibi vt homini, coniunctus vt DEO. Rogo insuper, vt mihi des gratiam perueniendi ad eum gradum perfectionis, quem ab

ab æterno desideras me consequi: des etiam auxilia, media ac dispositiones necessarias ad obtinendum eundem.

V. Præterea tota contentione pectoris mei, peto à te veram contritionem peccatorum meorum, & remißionem illorum, & vt in posterum permittas, me millies potiùs corporaliter mori, quàm vt vel semel moriar animâ.

Peto item DEVS meus, totis viribus & affectibus animi

animi mei, quos mihi per desideria & merita IESV Christi, Filij tui, largiri dignaris, gratiam efficacem: & si fortè nimis importunus videor in petēdo, ecce Domine contētus ero vnica sola gratiâ, nimirum ea, qua respondeam semper gratijs tuis, & sim talis, qualem esse me dèsideras.

VI. Ita pius es dulcissime Domine, ita ad rogandum ipsa me excitat Misericordia tua, vt ego terra & cinis, petere audeam, non solùm

solùm id quod habes, sed illud etiam, quod es ipsemet: peto, inquam infimus tuus cliens, ea qua possum demissione animi, te solo, vno & vnico perfrui, in te solo respirare, & quiescere, & non in aliquo tuo dono, quantumuis excellente, nobili, virtuoso, diuino.

VII. Peto purissimam illuminationem intellectus, ad tria præcipuè cognoscenda. Primum ad cognoscendum perfectißimè beneplacitum tuum, & faciendam inte-

integrè sanctissimam volun tatem tuam. Deinde ad cognoscendam propriam meam vilitatem, ingratitudinem, & ad omne bonum indignitatem. Denique ad habendam perfectam notitiam omnium virtutum moralium, illasq́; consequendas, quo in me Deus meus, amor tuus nudus, purus, ac sincerus excrescat.

VIII. Tandem rogo te, placeat tibi acceptare meas preces, non vt à me procedentes, sed velut à te inspiratas,

ratas, & illas coniungere cum precibus Filij tui, Iesu Christi, Sanctißimæ Matris suæ, Sanctorum Angelorum, Apostolorum, Martyrum, Doctorũ, Virginum, Confessorum, & vtriusque Ecclesiæ, triumphantis ac militantis, ad obtinendas supradictas gratias & sanctitates spirituales, & corporales: tam meas, quàm proximi: neq; attendas Domine, personam meam, sed illorum, quorum offere tibi merita, precesq;, per Iesum

Christum, Filium tuum: à quo deriuatur & prouenit omne opus meritorium, & omnis bona voluntas. Quod totum cedat ad sempiternam gloriã, & honorẽ amabilißimæ, adorandæ, gloriosißimæq; Trinitatis. Amen.

ACTVS RENVNTIANdi voluptatibus, pro conseruanda castitate.

Erunt sicut Angeli in cælo, qui neq; nubent, neq; nubentur. Matth: 22.

I.

PVrißime Domine, & legitime possesor cordium

humanorum, tibi libentissimè do omnimodã possessionem, & directum dominium meorum omnium, renuntiando omni affectui terreno, & sensuali delectationi, ita vt si ego possem frui omnibus voluptatibus, & delicijs sensus & carnis, quæ ab omnibus hominibus delibari ac percipi solent, quæq; desiderãtur, siq; possẽ illis etiã sine peccato perfrui, nihilominus tamẽ liberalissima mẽte illis renuntiarem, & resolutissimè

mè illas refugerẽ: sicuti nunc renuntio & refugio, quò tibi magis placeã, tibi puriùs viuã, meq́; tibi conformem.

II. Præterea non solùm repudio quascunque delectationes carnis, sed etiam sensualitatis, vt sunt oculorum, ne aspiciant illa obiecta, quæ oculis hominum videntur pulchra, delectabilia, & curiosa, aut etiam, quamcumq́; rẽ creatam quæ ipsos afficiat.

Sic etiam om̃es alios meos sensus, priuo omni gustu, &

& delectatione, quam à quacunq; re creata possunt accipere, id quod toto corde desidero in me impleri, tantùm vt tu magis oblecteris, tibiq; gratior fiam. Quia cùm laqueos omnium illecebrarum abrupero, & meum cor ab omni gustu, & oblectatione humana purgauero, facilius illud se tibi cōformabit, & vniet cū tuo mi dulcißime IESV. Et sic potero felici tuo conspectu potiri, quemadmodum dixisti: Beati mundo corde,
quoni-

quoniam ipsi DEVM videbunt. Extingue igitur in me Domine, & extirpa radicitus funditusq; omnem cupidinem carnis, & sensuum.

III. Imò vt magis tibi placeam, seruiam, & te puriùs amem, non solùm repudio omnes supradictos gustus, voluptates, & delicias, sed etiam statuo ne illis quidem inhiare, quæ sunt spiritus, nisi qua prosunt ad excitandum in me fastidium sensualium, eoq;
per-

perducunt, vt mea tota oblectatio, gustus, & consolatio in te solo sit, & in beneplacito Sanctißimæ tuæ voluntatis. Amen.

ACTVS RENVNTIANDI BONIS TEMPORALIBVS, AMORE PAVPERTATIS.

Qui non renuntiat omnibus, quæ poßidet, non potest me' esse discipulus. Luc: 14.

I.

REX Regum, & Dominus Dominantium, DEVS meus, superabundo consolatione, & cor meum exultat gaudio, quando cogito, te absolutum esse Dominum vniuersorum, & inter vniuersa mei quoque, postremi & minimi, ab alio, quàm à te, possideri nolo, nec aliud ego possidere, aut habere volo pro meo bono, & thesauro, quàm te, ita, vt si mihi offerretur possessio, & dominium totius mundi, cum omni sua opulentia, splen-

ſplendore , potentia , ego promptiſsimè, ipſi renunciarem, ſicut in præſens illi ſponte, libereq́ renuntio: neq́ illi ſolùm, ſed etiam omnibus aliis rebus, quæ ab humano corde in hac vita deſiderari poſſunt, atq́ hoc tui ſolius amore.

II. Et ne cùm omnibus renuntiâro, meum animum detineant aliqua de ſingulis, profiteor Domine, quòd ſi me nunc exui velis amictu, quo tegor, æquo id animo ferrem: vt magis me tibi,

qui nudus pro me in Cruce pependisti, conformē, & magis in mea nuditate tibi placeam, Domine IESV.

Si exturbarer & excluderer domo, quam inhabito, tibiq; Dñe magis placeret me habitare cum feris in syluis, aut in quocunq; alio loco vili morari, forem contentus.

III. Si quãdo priuabor melioribus cibis & fructibus terræ, & ad sustẽtationẽ vitæ solùm panẽ durũ, ac nigrũ cũ aqua habuero, contentus ero, & pro eo gratias agam, quan-

quãdoquidẽ & illo ſum indignus, propter multiplicia mea peccata. Ah Domine, imprime cordi meo hanc veritatem, adiuua, & ne permittas me iſtis vanis bonis, mundi, aut quacunque re creatâ, exquiſitâ, pretioſâ, vel tenuiſsimè affici: ſed totum meum bonum, theſaurus, & diuitiæ meæ in te ſint, & cor meum in te ſolo acquieſcat. Amen.

ACTVS RENVNTIANdi propriæ voluntati, ex virtutæ obedientiæ.

Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Lucæ 9.

I.

RECtor & primus motor vniuersi, cui omnia obediunt, Deus infinitæ Maiestatis, desiderio conflagro, quoties mecũ ipse cogito (cogito autẽ sæpissimè) quomodo possim tibi placare, & me per omnia beneplacito tuo conformare. Et propterea nunc vltro & liberè, me to-

tum

tū tibi offero, & mancipo, peculiariter autē ꝓpriā meam voluntatem, cuius liberam possessionem tibi trado, & resigno, quandoquidem aliud, præter hanc in mea potestate non habeo. Hanc ergo per oīa, & in omnibus cum plenissimo vsu & exercitio Sanctæ obedientiæ, Sanctissimæ tuæ voluntati subijcio, renūtiando, planè firmâ resolutione, quantùm possum, voluntati & libero meo arbitrio.

II. Tuaq́ gratiâ fretus, propono, semper tibi obedire, in omni re non facili magis, quàm difficili, amplectendo de nouo & acceptando libentissimè omnia Sancta tua præcepta, & quantum ratio vocationis & officij mei patitur, etiam consilia: desiderans, vt illa sint perpetua regula, ac lucerna pedibus meis, & lumẽ semitis meis: dulcia sint faucibus meis eloquia tua, adimpletio eorũ super mel & fauũ. Volũtas tua sit corona capi-

capitis mei, & tanquam torques in collo meo, facereque tu Deus meus mandare nobis, & suadere dignaris. Nolo proinde meam voluntatẽ, vel in minimo, vnquam tibi esse rebellẽ, sed sẽper ad vnguẽ tuæ conformẽ ita, vt sola cõtraria cogitatio & motio, sit mihi dolori ac tormento.

III. Subijcio etiam hanc meam voluntatem, tui amore, omnibus meis superioribus; in omnibus illis rebus, quæ sunt consentaneæ diuinæ tuæ legi, aut ei non ex-

expressè contraria. Quantumuis autem ardua, molestaq́; mandauerint, nihilominus propono, cum tuo auxilio, promptè illa exequi.

IV. Ah Domine, tolle, tolle tandem penitus à me propriã meam voluntatem, nec sit amplius initium, neq́; vestigium meæ voluntatis in me, sed omnia mea tua sint: exure, & redige illam, ardente, & ignito tuo amore in fauillam, vt ablato & consumpto malo, totus ego tandẽ bonus & gratus sim tibi. Amen.

ASPIRATIO
MENTIS IN DEVM.

Os meum aperui, & attraxi Spiritum. Psal. 118.

I.

DEVS meus, propter immensum illum amorem, quo me prosequeris, fac obsecro, vt ego hic in terra tantùm te amē, quantùm debes amari.

II. Domine mi, DEVS amoris, Bonitas infinita, fac, obsecro, propter tuum ipsius amorem, vt, si-

cut ego in te, & per te solum viuo, ita etiam meum viuere totum cedat in honorem, & gloriam tuam.

III. Pater misericordiarum, talem me fac, qualem Filius tuus meretur, & Spiritus Sanctus me esse desiderat.

IV. Amare te volo, Domine, quia tuus sum: mei verò ipsius curam habere non alia de causa, quàm quia tu id petis, & mandas. Et ideo protestor, totam curam, quam habiturus

rus sum de me, non futuram quasi de mea re quapiam, sed quasi de tua.

V. Gratum hoc tibi sit, DEVS meus, admitte Pater mi, acceptum habe Domine, ob merita Sanctißimi Filij tui, & Redemptoris mei IESV.

ACTVS ELICIENDI CVM AVDIMVS, vel videmus aliquod bonum proximi.

Particeps ego sum omnium timentium te, & custodi-

ſtodientium mandata tua.
Pſalmo. 118.

I.

DOmine Deus meus, cùm audio, & video proximum meum, & particulariter N. tibi ſeruire, & boni aliquid facere, moliri, gaudeo, & multùm in hoc mihi complaceo. Et bonum ipſius, reputo quaſi proprium meum bonum, & tanquam meum illud tibi offero, dedico cum omni illo bono, quòd omnes Sancti peregerũt

regerunt olim, & peragunt adhuc in vniuerso mundo, ad æternam gloriam tuam, perinde ac si ipsemet ea fecissem, facerem.

II. Ago tibi gratias Domine, pro bonis inspirationibus & auxilijs, quæ tam huic personæ quàm ōnibus alijs meis proximis tribuisti, & tribuis ad bene operandum, loquendum, & cogitandum: neq; aliter de hoc tibi gratias ago, quā si tale beneficium propriè fuisset exhibitum animæ meæ.

III. Quin etiam insinuo, & immito me in proprium cor ipsius, & omnium famulorum, & famularum tuarum, vt simul cum iis ex corde perficiam omne illud quod ipsi faciunt, desiderant facere, in Sancto tuo seruitio. Tu enim scis Domine, quod ego idem omnino vellem præstare, si tu à me idem peteres, ac donares idem agendi gratiam, vires, occasionem, facultatem aut mandatum. Nullâ profectò me difficultate, vanoq; timore

timore ab illo præstando, sinerem absterreri.

IV. Adauge verò Domine, enixè rogo, in illo bonum, gratiam, & merita, cum omni virtute, quantùm ipse, te inspirante, desiderat, aut te sciente indiget, vt à quo tibi grata fiunt obsequia, exhibeantur multò etiam gratiora, maiorem in modum.

V. Denique, largire quæso Domine mi, vt quisquis viderit tale bonum, pulchro exemplo inflamatus

paria meditetur, & incipiat agere, secundùm dispositionem tuæ voluntatis, ad maius tuum obsequium, & gloriam. Amen.

ACTVS ELICIendi, cùm audimus & videmus aliquod malum proximi.

In quo iudicio iudicaueritis, iudicabimini; & in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis. Matt: 7.

I.

Mi perfectißime Domine, cùm

cùm audio, & video aliquod malũ maximè ſpirituale, mei proximi, ſumopere cõpatior humanæ fragilitati, quãuis omnibus cõmuni: & præcipuè cõpatior defectui huius N. Nõ credo tamẽ illud eſſe tantũ malũ, quantũ mihi videtur, vel eſſe dicitur: imò forte nihil eſt, neq; tale videtur lucidiſsimo oculo tuo, quale noſtro fallaci. Si tamẽ, Dñe ſcrutator cordiũ noſtrorũ, eſt culpa aliqua, magnopere doleo lapſu fratris mei, multò magis autem de tuâ offenſâ.

II. Ego in vicem huius defectus, & in compensationem tuæ offensæ, offero tibi pretiosũ Sanguinẽ Iesu Christi Filij tui, tantopere humiliati ꝑpter peccata nostra: illius charitatem, mansuetudinem, silentium ac dissimulationem, inter continuos nostros defectus.

III. Deinde ego idipsũ perpetraui, vel in alio simili te non minùs offendi, proh dolor! & grauiùs etiam te offenderem, nisi tua me gratia præseruaret. Vnde

de etiam toto corde gratias tibi ago pro auxilio, sine meis meritis mihi præstito.

IV. Optimè scio Domine, te posse ex malo elicere bonum: placetq; tibi illud efficere, aliâs malum non permitteres. Cedat ergo ad maiorem tuam gloriam defectus iste, ad maiorem verò humilitatem & cognitionem sui ipsius, qui peccauit.

V. Oro denique, occlude omnium oculos, ne inde sumant audaciam patrandi similia: liga linguas morsu consci-

conscientiæ, ne de re illa loquantur, neue ex minore delicto, quod per humanam infirmitatem admissum est, multa alia nascantur, per defectum charitatis, & improbitatem humanam. Amen.

ACTVS CHARITATIS, ELICIENDÆ ex quacunque re creata bona malaq́.

Diligentibus Deũ omnia cooperãtur in bonũ. Rom: 8.

I.

BEnignißime Domine, magnã

magnam capio voluptatem, non solùm ex omni illo amore, quo te prosequũtur Sancti omnes, & iusti, qui sunt in hac vita, sed multò magis illo quo te longè sincerius complectuntur tum illi, qui corpore liberati adhuc in aditu regni cœlestis commorantes, auidißimè faciem tuam expectant, cùm illi, qui in penetralia felicitatis admißi, clarißimo tui conspectu fruuntur, homines & Angeli: ac precipuè illorum omnium Regina Vir-

na Virgo, & Sanctißima Humanitas Redemptoris.

II. O si ego poßē te amare ōnibus illis affectibus, quibus illi omnes te amāt! quā libenter & hilariter id præstarem! sed quia non possū, gaudeo saltē ipsos, qui melius possunt id facere: optoq; vt semper magis magisq; id faciant, & in amore eodem perseuerent in æternū, secūdùm beneplacitum tuum.

III. Ex altera parte, Domine, vehementer displicet, ac doleo, plurimos alios

è seruis tuis negligentiùs te amare, plerosq; etiam, pro amore tibi referre iniurias. Obsecro Domine, pro infinita Bonitate tua, ignosce illis, & largire gratiam tuam, quâ se emendent, & te vel iam incipiant amare super omnia, & in omnibus exequi tuam Sanctam voluntatem.

IV. Sed quid dicam de illis, qui à te ad imaginem, & similitudinem tuam formati, & innumerabilibus beneficijs donati, cùm te,

quem super omnia amare deberent, ne agnoscunt quidem, infideles & improbi. Quantum, hoc amabilißime Domine, dolorem debet mihi creare? quas lachrymas expellere? vtinam omnium illorum corda, & voluntatem in potestate mea haberem, vt possem illos tuo amore inflammare! Ecce Domine, saltèm cogitatione mea, purgatos ab omnibus peccatis, quales ego esse desidero, & tu facere potes, omnes illos puros, &

San-

Sanctos tibi offero, ad honorem & gloriam tuam. Quanta mihi felicitas eueniret, si possem ego supplere defectũ ipsorum, prosequendo te affectibus illis amoris, quibus ipsi te prosequi deberent? & non solùm ipsorum defectum, sed etiam prauorum Angelorum, & hominum damnatorum, qui pro amore & laudibus, execrabili contra te odio iraq́; flagrant, longè peiùs, quàm flammis inferni. Sed quia ne pro mea quidem parte,

amare, ac laudare te satis possum, omnē & meū, & aliorum defectum, desiderio saltem, quo possum, & quantùm possum, suppleo.

V. Interea pro magna felicitate reputabo, quòd sciam tuam diuinam Maiestatem, infinita sua voluntate, satisfacere pro omnibus, & omnes amandi partes explere: cùm infinito amore amas teipsum. Quare sumopere gaudeo, & hunc amorem nunc tibi humiliter exhibeo, & pro me

offero,

offero, in supplementum etiam omnium illorum, qui omittunt hoc facere. DEVS amor meus, totum, & vnicum bonum meum.

ACTVS ET AFFECTVS VIRTVOSI.
EX CONSIDERATIONE attributorum Dei.

PRÆFATIO.

LIcet omnes excellentiæ, & perfectiones diuinæ absolutæ, prout in Deo sunt, neq; inter sese, neq; à diui-

na essentia, sint realiter distinctæ, sed sint summum, absolutißimum, & simplicißimum esse: nihilominus quia noster intellectus est nimis hebes ad illas, vt in se sunt, intelligendas, ideo vtitur varijs, & diuersis conceptibus, atq; distinctionibus, & conatur delibare aliquid illarum perfectionum: quas deinde solemus vocare Attributa diuina, quæ nos tanquam excellentias distinctas (licet vnitißimas inter se) attribuimus

buimus DEO. Quarum cognitio quamuis tam alta sit, ac sublimis, vt maior in mundo inueniri non possit, nihilominus tamẽ illis, qui practicè illam possidẽt, erit excellentissima Regula ad acquirendas omnes virtutes, & bona spiritualia: quia cognitio Dei, & imitatio virtutum eius, est nostra perfectio, sicuti è contra ignoratio Dei, est fons om̃is peccati & miseriarum.
Nosse enim te, consummata iustitia est, & scire iustitiã

& virutem tuam, radix est imortalitatis, dicitur Sapientiæ cap. 15. Quare ad similitudinem aliorum actuum virtuosorum, hoc libello contentorũ, volui paucos quosdam etiam ex Attributis diuinis excerpere, vt deuotus Christianus ex hac parua luce, quæ sibi datur, possit peruenire ad dictam notitiam & perfectionem vitæ, cum spe tandem consequendi completam, & consũmatam iustitiam, quæ est fruitio ipsius DEI in vita æterna.

ESSEN-

ESSENTIA DEI.

Hæc est vita æterna, vt cognoſcant te ſolum Deum verum, & quem miſiſti, IESVM Chriſtum. Ioa: 17.

I.

DOmine mi, tu es ſimpliciſsima Eſſentia, & ideò in omni genere perfectionum abſolutè infinitus, nec quicquam tibi poteſt addi, vel deeſſe. Incomprehenſibilis es reſpectu omnium locorum, omnium temporum, omnium volun-

tatum, & omnium intelligentiarum. Quia tu excedis omnia loca, comprehendis omnes differentias temporum, transcendis omnes mentes, absorbes omnia corda hominum & Angelorum, & tu solus te ipsum dignè potes comprehendere, metiri, intelligere & amare.

II. Es immensus, implendo, penetrando, eminendo super omnes res creatas & creandas: immobilis, indeterminatus, incircumscriptus, quia tu in infinita-

finitate omnes terminos, & ſpatia imaginaria infinitè tranſcendis. Et ideò naturâ, operatione, cogitatione, affectibus es immutabilis, quia non cadit in te vmbra viciſsitudinis, mutabilitatis, ſed in eodem eſſe, & velle, ſemper es firmiſsimus.

III. Es æternus, abſque principio & fine: amplecteris vnico puncto indiuiſibilis æternitatis, omnẽ durationem, & differentiam tẽporum, neq; obis aliud

tempus, quàm perfectissimum. Nunc illud, quod tempori semper ex æquo respondet: tibi ipsi es adæquata & perfectißima mensura æternitatis.

IV. Quia igitur, vt firmiter credo, tam grandis est, Domine mi, tua excellentia: nunc toto meo corde, summa cum humilitate & reuerentia, te adoro & veneror, & vna cum spiritibus Beatis & Iustis, te confiteor esse, qui es, & coram te humi prostratus

rene-

reuerenter me inclino, & profundißima humilitate, ſubmitto, & quia dignus es omni amore, te in æternum amabo integro & ſincero amore. Et præterea pro gloriâ tuâ deſidero, vt omnes creaturæ in æternum te ament, agnoſcant, reuereantur, honorent, & laudent: ideoq́; offero tibi meam vitam, vires, facultates, & quidquid habeo, vel poſſum habere.

V. Inſuper gaudeo & exhilaror, quoties cogito, te

eſſe

esse tam magnum Dominum, infinitum, incomprehensibilem, immensum, immutabilem, æternum, & in te inueniri omnes perfectiones prædictas.

VI. Congratulor tibi intimo affectu cordis tuam tantam Maiestatem, gloriam & beatitudinem, quam poßides: & æternum possessurus es: ideò conuoco omnes creaturas, vt mihi congratulentur dicendo: Benedicite omnia opera Domini Domino, laudate & superexaltate

tate eum in secula, &c.

VII. Duplici superabũdo consolatione, & iubilo cùm spero & considero istud ipsum tuum bonum futurum aliquando meũ, quia illud mihi promisisti, promeruisti, præparasti, largitus es per Christum Filium tuum, vnigenitum & Redemptorẽ meum, quo itidem tecum in æternum fruar, modò fidelis cum amore tuo permaneam. Satiabor cùm apparuerit gloria tua.

POTENTIA.

Apud

Apud Deum omnia possibilia sunt. Matt: 19.

I.

O DEVS meus omnipotens, tu es illa potentia, quæ omnia quæcunque vult, potest: & quæ nullam omnino infirmitatem admittit, neq; vnquam fatigatur operando: omnia ex nihilo producit, eâdem facilitate ad nihilum itidem omnia reductura, si velit: necquidquam illi resistere potest, sed omnia ipsi

ipſi obediunt. O adoranda, tremenda, & religioſo ſilentio veneranda Omnipotentia! Tu Rex ſeculorum, per te ipſum omnia potes: à te inſtituta eſt, & dependet omnis potentia, omnis fortitudo & energia omnium rerum. Tu, inquam, omnia ex nihilo creaſti, & ſuſtentaculo tui influxus eadem conſeruas, & manu tuæ omnipotentiæ, tenes illa, quaſi ſuſpensa, ne recidant in nihilum ſuum. Tu Domine, per te ipſum potes dare, &

agere

agere, non solùm omne illud quod omnes homines, vnà cum Sanctis Angelis animo concipere possunt, sed etiam omne illud quod infinita tua sapientia cogitare potest: cùm omnipotentia tua sit æqualis sapientiæ tuæ, & æqualiter se extendat, & diffundat: quia hæc sola est regula, & mensura illius. Quam enim aliam habeat mensuram, immensa Potentia, nisi ipsam Immensitatem.

II. Complaceo mihi, &

gaudeo Domine, de tanta tua Maiestate, in cuius consideratione rogo te, velis imprimere animæ meæ profundissimam reuerentiam, & humilitatem erga Diuinam tuam Maiestatem. Placet mihi etiam, quòd dispo-nas, & statuas de me, & omnibus creaturis, secundùm tuum beneplacitum: quia nemo potest tibi dicere, quare sic facis? omnia tua sunt, & opera manuum tuarum.

III. Fac Domine, vt cogitem

gitem semper hanc veritatem, te mihi præsentem esse, & manu tuæ omnipotentiæ mihi minitari fulmen æternæ damnationis, & ita te nunquam offendam. Da insuper fiduciam, & securitatem, cordi meo erga te, ne vllum præter te timeam, & ne creatura vlla poßit me separare ab amore tuo: nā quid sunt omnes aliæ creaturæ in conspectu tuo? vel quid mihi mali, sine tua permißione, poßunt inferre? quòd si tamen ab aliqua per-

permittas me affligi, hoc ipsum Domine mi, cedit in meam salutem, & mihi cooperatur ad acquirendam vitam æternam. Et ideo omnẽ meam fiduciam pono, & repositam volo in te potentissime Deus ac Dñe. Amen.

SAPIENTIA.

A DEO profecta est Sapientia. Eccle. 15.

I.

O Sapientissime Deus, tu es illa sapientia, quæ comprehendit omne quod potest

potest excogitari: ignorantia in te nullum habet locum: omnes res scis, nec potes errare: quia perfectissimè omnes res præsentes, præteritæ, futuræ, omnes poßibiles, imaginabiles, omnia quæ sunt, & quæ non sunt, tibi DEVS meus, sunt præsentia, & in sancto tuo conspectu posita.

II. Tu es primarium signaculum omnium rerum: tu õnia tuâ puritate, & subtilitate penetras, & omnia pariter intimè disponis in omnibus

omnibus. Et licet attingas, & penetres à fine vsque ad finem, & à summo vsque ad extremum, nihilominus nulli rei te immisces, neque à luc quapiã coinquinaris, sed semper in tua pulchritudine, candore, & sinceritate permanes.

III. Tu es auctor, & artifex, tu exemplar, mensura, & finis omnium rerum, neq; solùm architectus illarum, quæ sunt, & acceperunt suum esse, & speciem à te ipsis impressam, visibiles, inui-

inuisibiles, sed etiam illarum, quæ non sunt, & omnipotentiâ tuâ fieri possunt, vtique in infinitum longè plures iis, quæ factæ sunt.

IV. O Sapientia admirabilis! hæc amplectitur totam simul æternitatem, & intrà se totam Imensitatem capit, totam ad se trahit Infinitatem, omnia in ipsa habent æternum esse, & æternam vitam: caret principio & fine, & per omnia est immutabilis.

V. Placet mihi Domine, gaudeo

gaudeo, & congratulor tibi istam tuam profundißimam sapientiam, quâ scrutator es cordium. Si ego vel parùm hanc tuam sapientiam imminuere, vel obscurare possem, ne agnosceret malitiam meam, & scelera mea, non facerem: imò potius vellem ipse destrui & annihilari, quàm vt vel vnico puncto tua sapientia minueretur: per quam etiam humiliter peto illuminari intellectum meum, vt perfectè cognoscere poßim pulchri-

tudinem virtutis, & turpitudinem vitij: vt hoc fugiam, illam autem persequar, & magis magisq́; diligam id, quod ad gloriam & honorem tuum cedat sempiternum. Amen.

BONITAS.

Bonus es tu DEVS, & in Bonitate tuâ doce me iustificationes tuas. Psalmo. 118. ℣. 58.

I.

DOmine & Creator omnis boni, tu bonus es, non hoc vel illo modo, non in hoc vel illo genere bonitatis, sed absolutè, sine principio & fine, sine limitatione, sine modo, nisi eo quo sine mensura anticipas, & amplecteris omne bonum, Tu es ipsa plenitudo, & vniuersitas boni, cui omnes res à suprema substantia creata, vsque ad materiam nudam ac primam, debent omne suum bonum acceptum referre. Tu simplicissimâ

essentiâ tuâ omnem excellentiam, omnem perfectionem, omnem beatitudinem, & omne bonum poßides, nec Bonitas tua & perfectio vllum habet limitem aut terminum, quia est primaria, neq; ab vllo dependet.

II. A te omnia dulcia trahunt suam dulcedinem, omnia pulchra suam pulchritudinem, omnia lucida suum splendorem, omnia quæ viuunt, suam vitam, omnia quæ mouentur, suum vigorem, omnis intelligen-

tia suam notitiam, omnia perfecta suamperfectionem, omnia demum qualicunque modo bona suam bonitatem.

III. Tu magnus es sine quantitate, bonus sine qualitate, infinitus sine numero, formosus sine figura, æternus sine tempore, immensus sine loco, diffusus sine extensione, perfectus sine multiplicitate, altißimus sine situ.

IV Tu centrum vniuersi, ad quod naturali pondere omnes res tendunt, in

quo omnia conquiescunt, à quo omnia sustentantur: in te sunt illecebræ omnis amoris, consummatio omnis desiderij, terminus omnis motionis, satietas omnis appetitus. Quanta hæc est vis tuæ summæ Bonitatis, ad cuius parui radij splendorem tanto impetu currit omnis creatura! dum vnaquæq; illarum, appetit particulare suum bonum, & ad illud totis viribus contendit quod bonum nihil aliud est, quàm paruum signum tuæ boni-

bonitatis. Hoc omnem creaturam trahit, hoc in mundo tantum motum excitat, omne quod in vnaquaq; creatura mouetur, agitatur, operatur. Si leuis vmbra boni tanto impetu trahit, quanto magis trahet ipsa veritas? illa, inquam, pulchritudo & bonitas infinita, clarè visa, quæ tu es, dulcißimum & sũmum bonum.

V. Trahe mentem meam ad te, ô immensa pulchritudo, aſtringe eam ad te, super omnes res creatas, vin-

vinculo indissolubili, & ligamento æterni amoris. Quid quæram & desiderabo extra te, qui es plenitudo omnis boni: fons: suauitas, vis, & medulla omnis boni? Valeant ergo aliæ res omnes: te semper cogitem, amem, ad te contendam, in te detinear, te laudem, benedicam, & omnes vires animæ meæ, & tota vita mea tibi seruiant. Omnes res transitoriæ propter te viles, charæq; sint, nulla alia ratione illas contemnam vel æstimem. Perfice

fice me, secundùm altißimum tuum beneplacitum, in cogitatione & amore tuo: commuta me, totum in te ipsum, vt idem spiritus tecum fiam. Amen.

SANCTITAS.

Non est Sanctus, vt est Dominus. 1. Reg: 2.

I.

D*Omine Deus meus, Tu diceris Sanctus multis modis. 1. quia tua Essentia est prima radix, & origo omnis Sanctitatis, & puritatis,*

tatis. 2. quia est obiectū & mēsura omnis sāctitatis: vno verbo: tu es principiū efficiens, formale, exemplare, & finale omnis splēdoris Sanctitatis, qui in creaturis reperitur. Et per te ipsum Sanctus es, per Essentiam tuam: nimirum Sanctitate fundamentali, obiectiuâ & formali. Tam perfecta est sanctitas tua, vt nihil quidquam ei poßit addi, vel demi: quia est sanctitas essentialis, & vniuersalis.

II. Gaudeo, & complaceo mihi

mihi de ista tua Sanctitate, fonte essentiali o͞nis pulchritudinis & puritatis: à quâ omnes creaturæ intellectuales sanctificantur, & pulchritudinem suam accipiunt. Hanc sanctitatem proposuisti nobis imitandam, & non potestatem, non Sapientiam, non Altitudinem Maiestatis tuæ, cùm dixisti: Sancti estote, quoniam ego Sanctus sum. Leu. 11. Non postulas tamen à nobis tantam, quantam requirit eminentia sanctitatis tuæ,

quantâ cum gratia tua, capere potest infirmitas nostræ naturæ.

III. Hanc tuam sanctitatem & puritatem veneror, honoro, amo, & admiror. Huic omnis reuerentia, honor, & amor debetur. Hæc præsentiâ suâ sanctificauit, & sanctificat totum mundum, vnde quocunque me verto, præsentem te conspicio, & vbiq; existentem te veneror, laudo, honoro, & benedico, tanquam in sacro Templo gloriæ tuæ. Singu-

lari tamen modo animam meam, quæ multò capacior est mundo corporeo, ad similitudinem Templi, cultui tuo sanctificasti, pro tua habitatione, & ideò intrà me in intimis animæ meæ te habitantem aspicere valeo: & in sancto silentio tecum ipso conuersari possum ibi te placare obsequijs, ibi te adorare; ibi à te istam sanctitatem & puritatem petere: id quod iam, Domine mi, toto corde, & viribus, animi mei cupio facere & impetrare.

IV. Conabor etiam, Domine, & nunc propono, totis viribus fugere omnes impuros; & inordinatos affectus, & õnes maculas animæ, quibus Templum tuum violari, & profanari potest, quia Domine, sine dubio, sicut necessariò, magnoperè amas tuam sanctitatem, ita necessariò magnoperè odisti peccatum, & sordes.

V. Tandẽ tibi tanquam auctori, fini, regulæ & exemplari omnis sanctitatis, à qua, ad quam & secun-

dùm

dùm quam ſanctificantur omnes res, in cœlo & in terra, ſit gloria, benedictio, gratiarum actio, ab omnibus creaturis in cœlo & in terra. Amen.

BENIGNITAS.

Ipſe Dominus benignus eſt. Luc: 6.

TV, mi Domine, Bonus diceris ratione perfectionis naturalis: ratione ſanctitatis, & ratione beneficentiæ: quæ nominari poteſt benignitas: & hæc nihil

hil aliud est, quàm quædam naturalis tua propensio, tua bona communicandi cum rebus inferioribus, & creatis pro capacitate cuiusque illarum. O quàm verè benignum te demonstras Domine, quia cùm nullius indigeres, tibiq́ ipsi sufficientißimus esses, nihilominus ex nihilo res omnes creasti, & ex suæ nullitatis abysso eduxisti, dando eis essentiam, formam, pulchritudinem, appetitum boni, fugam mali, vires, functiones, impe-

impetum, motum, situm, modum, perfectionem, & terminum, & cuique illarum, quod ipsi commodum est & amabile: & hoc non ob tuam aliquam commoditatem, vel vtilitatem, vt ipsis benè esset, & pro sua quæque capacitate participaret de tuis bonis, gustaretq́ fructum tuæ benignitatis. Et ideò omnes res te laudant, & tacitis vocibus celebrant tuam benignitatem: Cœli enarrant gloriam Dei, & opera manuum eius

anunciat firmamentū. &c.
Psalm: 18.

II. Sed in genere nostro humano facilè omnium excellentißimè resplendet tua Benignitas. Tu ad imaginem, & similitudinem tuam nos creasti, & charactere vultus tui nos signasti: intellectum, memoriam, & voluntatem nobis dedisti, quibus participes efficimur diuinæ gloriæ & beatitudinis tuæ, diuinisq; auxilijs & ornamentis nos firmasti, vt mereremur & consequi

sequeremur tam præstantia bona. Angelos etiam nobis custodes, & rectores aßignasti, tandem totum mundum creasti, & plurimis bonis instructum pro habitatione & solatio nobis donasti. Quid maius his beneficijs? & quid mirabilius excogitari potest, hâc tuâ benignitate? maximè cùm hæc omnia feceris, vt hâc ratione nos perduceres ad sedes cœlestes, participesq; nos faceres tuæ beatitudinis.

Ergo totis viribus, & totâ meâ essentiâ gratias tibi ago, & innumerabiles gratiarum actiones refero tibi, Domine, pro tam insigni benignitate: & omnes creaturas inuito ad te laudandum, & benedicendũ: Benedicite omnia opera Domini Domino, laudate & superexaltate eum in sæcula. &c.

III. Gaudeo Domine, te tam benignum esse, & temetipsum dare, & descendere ad res infimas, curare infirmos, adducere abie-

ctos,

ctos, & exaltare humiles, & vbi maior est paupertas, ibi te liberaliùs, effundere tuas opes, & largiri auxilia: quod proprium est veræ Benignitatis.

Doleo, & pænitet me, non imitatum fuisse istam tuam benignitatem, quia fui sæuus, atrox, impius erga proximum meum, nec vsus fui bonis fortunæ, & animi, in auxilium proximi, sed multoties contrarium feci. Ideò nūc toto corde humillimè à te veniā peto, & propone te

no, te adiuuante me emendare, & esse benignus, suauis, & amabilis erga omnes, ad imitationem Diuinæ tuæ Maiestatis.

Quia ab ista tua benignitate, proximè & immediatè prouenit amor tuus, & diffunditur in omnes creaturas, quo communicare vis cum illis bona tua. Quare obsecro, velis igne isto accendere cor meum, vt fiam benignus, & charitate plenus. Amen.

PROVIDENTIA.

Ecce

Ecce Domine, tu cognouisti omnia nouissima, & antiqua. Psalm: 138.

I.

PRouidentia tua Domine gubernat omnia, à summo Cœlo, vsque ad infimas partes Terræ: à supremo spiritu, vsq; ad vltimum vermiculum. Hæc ab æterno omnes res cogitauit, concepit, distinxit, ordinauit: sine lege istius nihil omnino nascitur, nihil moritur, nihil operatur, mouetur, quiescit.

scit. Hinc omnia, quæ carent ratione, tantâ cùm ratione operantur, & tam ordinatè tendunt ad suum finem, homine excepto, qui dotatus libero arbitrio, ipsomet abutens, longißimè sæpè recedit ab ordine, Diuinæ, & particularis tuæ Prouidentiæ: proponendo sibi alios fines, contrarios illis, quos illa ipsi constituit. Neq; ideò tamen ab vniuersali tua Prouidentia se subducere potest: cùm incidat iniustas pœnas propositas

tas peccato; & peccatoribus: quo fit vt etiam in improbis elucescat operatio Diuinæ tuæ Prouidentiæ.

II. Væ mihi, qui toties quæsiui subducere me à paterna tua Prouidentia, & viuere volui secundùm imprudens meum iudicium, & ideò dum volui me alienare à Diuina tua Prouidentia, quæ me ducebat ad vitam: incidi in millenos errores & peccata: & incurri iustißimas pœnas, decretas ab ordine Prouidentiæ tuæ mi-

seris peccatoribus, ad gloriam infinitæ tuæ iustitiæ, quam, dum stolidè me proripiebam, à Benignitate, & Misericordia tua, vel inuitus incurrebam, & ô me miserum! thesaurizabam mihi pœnas iustitiæ, & dum subtrahere me volebam suaui iugo diuinorum tuorum præceptorum, submittebam me durißimæ seruituti dæmoniorum: & dum spernebam æterna præmia, promerebar æterna supplicia.

O stultitia sanguineis lachry-

lachrymis deploranda! pœnitet: ab toto corde me pœnitet, humillimeq́ à te veniam peto.

III. Obſecro te Domine, per omnia mirabilia dulciſſimæ Prouidentiæ tuæ, velis à me auferre hanc ſtultitiã, & dare gratiã, quâ ſemper ante oculos habeã hanc tuã Prouidentiam, vt quidquid proſperè vel aduerſum acciderit mihi ab ipſa mihi prouenire intelligã, ac de manu tua pro magno beneficio accipiam. Hæc mea ſit in

aduersis prima consolatio. Hæc in terroribus ingeneret mihi fiduciam, in periculis securitatem, in aduersis tolerantiã, animi quietem in expectatione futurorũ. Hæc auferat à me omnem solicitudinẽ, vt à sola benignitate Prouidentiæ tuæ, securus dependeam. Hæc dirigat omnes res meas, illasq́; gubernet vsq́; ad finem, prout nouit expedire ad gloriam tuam, & meam salutem. Quibuscunque mediis vti voluerit, ꝓsperis an aduer-

sis:

ſis: hõore an ignominiâ, infamiâ, an bõâ famâ, abũdãtiâ, an penuriâ, infirmitate, an ſanitate, vitâ, an morte, nihil recuſo, nihil repudio, quidquid elegerit ipsa, conſultiſsimum iudico, & exoſculor.

Hoc vnicũ & antiquiſsimum meum deſiderium & cogitatio eſt, voloq; vt ſemper ſit, facere, loqui, cogitare, mi Domine, ſicuti tu iudicas vtile eſſe ad ſalutem meam, & gloriam tuam: vt in omni æternitate te con-

templer, admirer, amem, honorem, laudem, benedicam, in omnibus rebus, & super omnes res. Amen.

MISERICORDIA.

Misericordiâ Domini plena est terra. Psalm: 32.

I.

MIsericordißime Dñe, tu illa immensa Misericordia es, quæ excedit infinitè omnem miseriam, & malitiam nostram. 1. enim tu eduxisti me ex nihili tenebris, & dedisti mihi vitam,

tam, & nobilem naturam, factam ad imaginem tuam: & maximis ornamentis repletam intelligentiæ, iudicij rationalis, memoriæ, voluntatis. 2. à statu naturæ eleuâsti me ad statum gratiæ, faciendo me filium tuum. 3. à primis duobus statibus aliũ nobilißimũ adiunxisti, nimirum statum gloriæ: nã multo perfectiora, & excellentiora sunt dona gloriæ, quam gratiæ. Ad hunc gradum im̃ensa tua bonitas, & misericordia me destinauit.

Quare ô anima mea, si obtinuisti secundum gradum, satage vt euadas etiam ad hunc tertium : præsertim, quia habes tot ádminicula ad consequendam tam magnam felicitatem, vt sunt Sanctißima Sacramenta, relicta, & acquisita nobis à CHRISTO IESV, Domino nostro, qui nobis etiam, pro complemento beneficiorum, reliquit Sanctißimum Sacramentum sui pretiosi Corporis, & Sanguinis.

II. Ah Domine, illumina

cor meum, vt poßim cognoscere immensam tuam misericordiam, cognitamq́; magni faciam, & habeam semper ante oculos, pro regula: donec exeam ex hac misera vita: & vt anima mea obstricta tantâ beneuolentiâ, & tam exquisitis beneficiis, correspondeat toto corde, te amando, se dedicando, & obstringendo se sancto tuo seruitio.

Tibi seruiam, Deus meus, totâ vitâ meâ: nihil aliud cogitem, quàm facere quod sit

ad gloriã tuam, & ad eandem tanquam ad scopum misericordissimũ omnes meæ actiones, vires, ac talenta dirigantur. Aliud vires meæ non intendant, spectent, quærant, quàm facere sanctam tuam voluntatem, & vt saltèm aliquâ in re correspondeam infinito tuo amori, quo me semper prosecutus fuisti, & ne tam magno benefactori sim omnino ingratus.

III. Benedic anima mea Domino, & omnia, quæ

intrà me sunt, nomini Sancto eius. Benedic anima mea Domino, & noli obliuisci omnes retributiones eius. Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis: Qui sanat omnes infirmitates tuas: Qui redimit de interitu vitam tuam: Qui coronat te in Misericordia & miserationibus: Qui replet in bonis desiderium tuum, & sic renouabitur vt aquilæ iuuentus tua.

Benedicite mecum simul Domino omnes Angeli, &

 Archan-

Archangeli, & vos omnes Virtutes & Dominationes, omnes Throni, Cherubini, & & Seraphini: benedicite, inquam, & laudate, & iterum sine fine laudate cõmunem Dominum nostrum: quia fecit nobiscum non secundùm iniquitates nostras, sed secundùm magnam suam paternam misericordiã. Laudate illum Cœli, Terra, Mare, & omnia, quæ in eis sunt: Laudent & superexaltent eum in secula. Detur ergo DEO gloria ab omni creatu-

creatura, benedicat, & gratias agat Domino, omnis creatura in omni loco Dominationis eius: & hoc fiat in secula seculorum. Am.

IVSTITIA.

Iustitiâ plena est dextera tua. Quis nouit potestatē iræ tuæ, aut præ timore tuo iram tuam dinumerare? Psalm: 89.

I.

NVllus Domine dignè potest exprimere magnitu-

gnitudinem, & multitudinem suppliciorum, quæ peccatoribus præparasti, & aßignasti olim perferenda, per om̃ipotentiam tuam. Sicut Misericordia tua est infinita, ita infinita est Iustitia tua: quæ infinitis modis, non solùm in futuro seculo, sed etiam in isto, quod proprium est misericordiæ, contra peccatores manifestabitur: vt omnes discant te timere, & qui benignitate tuâ non mouentur, saltèm tuâ seueritate moueantur,

tur, quæ non ſinet malum vllum impunitum, neq; bonum vllum irremuneratum abire: quia apud te non eſt acceptio perſonarum, cùm ſis iuſtiſsimus iudex.

II. Delectat me, Domine, placetq; mihi hæc tua Iuſtitia, quâ ſi vel tantillum poſſem te priuare, ne poſſes punire peccata mea, non facerem: imò proteſtor, ſi malitiâ meâ, duritiâ & obſtinatione nollem venire ad pœnitentiam: atq; adeò ſic induratus, impœnitens, de-

speratus mori vellem (quod vtinam, Domine, nunquam in æternum, permittas) hâc horâ protestor, & volo, vt Iustitia tua locum habeat, mittatque me ad æterna supplicia: vt quia voluntariâ, & salutiferâ pœnitentia nolui glorificare Misericordiam tuam, saltèm in tormentis glorificem Iustitiam tuam.

III. Sed ô mi dulcissime Domine, dum ago hanc vitam, possum per gratiam tuã prouocare à tribunali Iustitiæ tuæ

tiæ tuæ, ad tribunal Misericordiæ tuæ: & ideò hâc horâ, pro semper magna fiducia, Domine, toto corde, totâ animâ, totis viribus misericordiam tuam appello, teq; obsecro, per IESVM Christum Filium tuum, velis mihi ignoscere, ne subeam Tribunal Iustitiæ tuæ. Sanctè promitto, in posterum cum diuino tuo auxilio, emendare vitam meam, & viuere, vt decet seruum bonum: vt per veram pœnitentiam, suauiùs & dulci-

ùs Misericordia tua glorificetur. Amen.

FINIS VLTIMVS.

Ego sum A, & Ω, principium, & finis, dicit Domin⁹ Deus. Apoc: 1.

I.

QVemadmodum tu Domine mi, es prima, & suprema causa efficiens rerum omnium; ita pariter es vltimus finis earundem, ac præcipuè creaturæ rationalis. Et ideò debeo longè recedere animo à creaturis, nul-

nullamq; in eis ſpem colloca-
re, quia per multum me im-
pediunt, ne poßim perueni-
re ad felicem, & vltimum
meum finem, propter quem
me creaſti, qui es tu, ve-
rum, vnicum, & maximum
meum bonum

Vnde nihil mihi magis
cordi eſſe debet, quàm vt
coniungar tibi viſione, amo-
re, gaudio, in qua vnione
conſiſtit meũ ſummum bo-
num, & ſumma tua gloria.
Quare vt ſtercora æſtimo
omnes delectationes, & ille-
cebras

cebras huius vitæ, in comparatione huius maximi boni. Et ex hoc momento temporis dirigo omnes meas cogitationes, opera, & desideria ad hunc finem: neq; fatigabor, aut desistam, donec ad eundem perueniam.

II. Sed quia ex me ipso non sum aptus ad tam magnū bonum: ad te, ô misericordißime DEVS recurro, vt per im̃ensam bonitatem: quâ creasti mundum, & factus es homo, & postea propter nos mortuus, perque alia

alia infinita beneficia mihi præstita: & per æternum beneplacitum tuũ, quo me prædestinasti, ad tã subli-me fastigium gloriæ, nolis desistere esse meus benefa-ctor: quamuis ego sim ingra-tissimus, & negligentissi-mus, dum tempus habeo ope-randi bonis operibus: sed hoc ipsũ potiùs tuam beni-gnitatem incitet, vt tantò magis me adiuues, ac prote-gas, quantò ego sum infir-mior. Recordare obsecro fi-nis, ad quẽ ab æterno me de-

stinasti, ne irritum sit in me sanctißimum consilium, ac desiderium tuum, illumina mentem meam, lumine sancti tui Spiritus, quo directore, poßim perfectè cognoscere vanitatem huius mundi, & pericula, quæ in ipso inueniuntur, & ex altera parte intelligã quoq; magnitudinem, excellentiam, suauitatem bonorum immensorum, quæ mihi in te ipso præparasti, pro quibus toto corde tibi gratias ago, & omni vanitati lubens renuncio.

III.

III. Fac, mi Domine, vt mens mea aliud non cogitet, neq; aliud intellectui meo firmiter imprimatur: quàm hic vltimus finis: vt spretis per omnia omnibus caducis, & temporalibus, me protinus eleuem ad amandas res æternas, & hunc felicem & vltimum meum finem. Nunquã defatigentur mea bona desideria, nec suspiria, nec gemitus propter illam felicem Patriam, neq; ego vnquam cessem pugnare contra me ipsum, quemadmodum

modum etiam nunc propono facere, donec perueniam ad terminum huius vitæ, quando omnes Sācti requiescent in te summo bono, & fine nostro, per visionem, & amorem, & ineffabilem consolationem, cùm peruenerint ad cōsummationem adimpletæ suæ intentionis, ac desiderij tam optati & expectati, nimirum vltimi finis, & summi boni, pro quo tam heroicè decertauerunt, vsq; ad gloriosissimam victoriam. Amen.

CON-

CONCLVSIO AMOROSI PACTI CVM DEO.

Tandem, dulcissime mi Domine, quia cognosco te esse vnicum meum bonum, vltimam meam felicitatem, & beatitudinem, nullo pacto debeo me à te separare, sed semper tecum esse vnitus, & cõiunctus. Quare desidero, & operam dabo, ne momentum vllum temporis prætereat, quo non confirmem ea quæ superiùs an-

notaui, & constitui. Et vt hoc assequi possim, cupio nunc, quâ possum reuerentia & humilitate, cum tua Diuina Maiestate inire pactum, & perpetuo fœdere sancire, vt quemadmodum quoad vixero, nũquã cessabo respirare, ita nunquã cessem in te credere, te amare, te laudare, gratias tibi agere, me offerre, me tibi resignare, in te sperare, gaudere & abhorrere à mundo, velut à peste, habere zelũ honoris tui, & salutis animarũ, te si

mere, me humiliare, pœnitentiã agere, sãcta proponere, & amare proximum meũ. Diligere quoq; castitatẽ, paupertatẽ, obedientiã, & petere à te, quæ supra petiui. Preterea te cognoscere, adorare, & te Deum Infinitũ, Immensum, Immutabilem, Æternum, Omnipotentem, Sapientem, Bonum, Sanctum, Benignum, Prouidum, Misericordem, Iustum, & Vltimum nostrum Finem, confiteri. Et ideò nunc, omni humilitate, coram Di-

uina tuâ Maiestate, & tota curia Cœlesti protestor, quod cupiam toto corde, totâ illâ virtute, puritate intentionis, & efficaciâ, quâ maximâ possum, omnia ista obseruare, quæ supra notaui, & dixi, quoties respirauero, & quoties aliquo actu, qui tibi placuerit, me ad te conuertam, accipe Domine illũ nunc, & pro illo, & pro omni tempore. Atq; hoc animi mei desideriũ, ratũ confirmatũq; sit gratiosissimo beneplacito tuo in æternum. Amen.

PRA-

PRAXES SIVE ACTVS VIRTVTVM EXTERIORES.

Per R.P. CAROLVM MVSART, è Societate IESV.

DVACI primùm,
Nunc LEOPOLI,
Typis Collegij Societ: IESV,
apud Sebast: Nowogorsky.
Anno D. 1642.

PRÆFACIVNCVLA.

VIrtutis laus sita est non magis in eo, quòd animā vestiat & exornet, quàm quòd bonarum Actionum fons sit, ac parens. Radicem, id est, virtutem quidem ipsam DEVS amat: sed tamen flore, & fructu oblectatur suauiùs, lubentiùs pascitur. Scitè Sanctus Anselmus virtutem otiosam quasi plumbeam lanceam appel-

appellabat, & è Poëtis nonnemo taciturnam Lyram, Nauem profectioni semper adornatam, nunquam è portu abeuntē. Porrò Actionum bonarum duo sunt genera, Interiores aliæ, aliæ Externæ.

Ac priores quidē Actiones Italus Auctor egregiè, imò diuinè descripsit, Exteriores non neglexit, opinor, sed tamen, fortè quod in promptu magis essent, prætermisit. Et profectò negligendæ eæ non sunt, sed co-

gnoscendæ exercendæq; diligenti studio: nam & ipsa à Deo præcepta iniunctæq; obligant: & meritum quamquam non habent per sese: habent tamen cum Interrioribus coniunctæ: imò Internos illos Virtutum actus perficiunt, ornant, & per occasionem saltem augent, ac locupletant: denique quid, quantumque interiùs quis profecerit facilè produnt, quemadmodum S. Gregorius libro 10. moral: cap: 16. verba illa Salomo: Prou: 24.

Præpara foris opus tuũ. &c.
Accuratè explanans, diuinè more suo, explicuit.

Non erit igitur nullum operæ meæ pretium si Appendicis loco, quod nonnulli desiderabant post descriptas Actionum Interiorum formas, ego hic in breui tabella Externos non modo Fidei, Spei, & Charitatis (quod in clauibus Cœli alias facere cæperam) sed fere cæterarum quoque virtutum, Christianarum nonnullos Actus delineauero, sed in breui,

vt dixi, tabella: ne prolixitate quemquam offendam vmbrasue offundam: Quare præceptiunculis vtar, quo breuiùs & dilucidiùs rem conficiam, congeramq́; paucis multa, non vt quæuis cuiuis obtrudã, sed vt quisq́; sibi in tempore & loco, spectatisq́; alijs circumstantijs sumat, quod iudicauerit è re suâ, diuinoq́; honore opportunum, quo in delectu opus erit tum Christianâ Prudentiâ, sine qua certum est virtutem nullã non modò stare, sed

ſed neq; omnino eſſe poſſe: tum vigilantia, & ſtudio ne quæ bene agendi, merendiq; occaſiones otioſo, aut incogitanti præterlabantur.

PRAXES,

Siue

ACTVS VIRTVTVM EXTERIORES.

PRAXES EXTERIORES ſiue Actus Fidei.

I.

MAnè à somno post solemnes hominis Christiani preces, constitutus animo ante conspectum Dei, & totius Curiæ cœlestis, edes fidei tuæ professionem, recitans symbolum Apostolorum his insuper adiectis ex Concil: Trident: formula.

Præter hæc admitto, recipio, & firmißimè ãplector, traditiones, & constitutiones omnes, tum Apostolicas, tum Ecclesiasticas, omnemq; Sacræ scripturæ partẽ iuxta

Eccle-

Ecclesiæ Catholicæ sensum. Confiteor septem verè, ac propriè esse Sacramenta, ritusq; in eorum administratione, ab eadem Ecclesia approbatos, recipio atq; admitto: ac in missa quidem profiteor ritè offerri Christū propitiationem pro viuis, ac defunctis, eundemq; in venerabili Sacramento, realiter ac integrè contineri. Constanter etiam teneo Purgatorium esse, animasq; ibi detentas suffragijs fidelium adiuuari, item Sanctos hono-

norandos, atq; inuocandos, eorumque tum Imagines, tum Reliquias religiosè colendas esse: prætcrea facultatem esse in Ecclesia concedendi Indulgentias, earũq; vsum esse salutarem. Denique pari fide credo alia omnia, quæ Sancta, Apostolica, & Catholica Ecclesia Romana nobis credenda proponit: contrarias verò Hæreses omnes, atq; errores reycio, & anathematizo. Porrò in hac fide me ad extremum velle viuere, atque etiã

etiam mori liberè, planeq; profiteor, & protestor.

Sic me Deus adiuuet, & omnes Sancti eius. Eandem professionem fidei vsurpabis in Missa post Euangelium, & vesperi ante nocturnam quietem.

2. Cùm ad flagitium aliquod, turpè præsertim, vel designandum animo, vel opere clàm patrandũ instigaris, hũc fidei actũ exerce.

Credo firmißimè hic, ac vbiq; Deum meũ præsentem esse, non actionum modò,

ſed etiam quarumuis cogitationum inſpectorem, ſcrutatorem, & ſeueriſsimum Iudicem. Non video te quidem, Deus meus: ſed tu tamen vides me, Impudens ego in tuo conſpectu tantum ſcelus admittam? ah! millies potiùs moriar.

3 Speciale pietatis ſenſum habe, & exhibe erga Christum in Eucharistia, expreſſo fidei actu circa venerationem huius Sacramenti, vt ita ſaliē ex parte, honos reſarciatur, quem

Hæretici partim negant, partim conuellunt. Quare subinde locum, vbi Eucharistia asseruatur, adibis religiosæ venerationis causâ: Sacris benedictionibus, & supplicationib9 publicis intereris, cùm solemni ritu Sacrâ Hostiâ deferetur, vel adoranda proponetur: ob eandem causam Missam reuerenter audies, cùm licuerit, & frequenter ritè paratus Mensæ Eucharisticæ accumbes.

4. Ex eadem viuâ fide,

& ob eundem finē, nimirū vt Hæreticis repugnes, speciali deuotione Sanctos colito, festos ipsis dies ritè celebrato, eorū Imagines etiam priuatī in Oratorio religiosè honorato, Reliquias, & Agnum Dei è collo gestato.

5. Ex simili fidei motiuo Indulgentijs lucrandis studiosè operam pones, & tum hoc, tum alijs modis defunctorum animas in purgatorio detentas adiuuabis.

6. Similiter aquam lustralem asseruabis domi, qua

qua manè, vespери, subindè ad ingressū, egressumq́; te piè adspergas.

7. Sæpè orabis, aliaq́; bona opera repetes ad impetrandam à Deo conuersionem, tum Hæreticorum, tum Ethnicorū, siue per te si quid in hoc genere possis, siue per eos, qui fidei propagandæ studio operā etiam in extero orbe nauant.

8. Denique fronte exporrecta, vultuq́; constanti fidem, ac Religionem Christianam pietatemq́; profiteberis,

beris, quoties res, & tempus exigent. Quòd si fidem spiritualis ædificij basim succutiat dæmō (quòd in morte præsertim efficere molitur) tu è contra: non disputo tecū, inquies, sophista Diabole, quas argumentorum vmbras obtendis fugio, detestor, securè credo, quòd vnâ vniformiq; fide à Christo hucvsq; tot sapientißimi, sanctißimiq; viri crediderunt, tot vbiq; miracula cōfirmarūt: credo, inquā, Deo meo, cuius reuelationē mihi proponit Eccle-

sia Apostolica, Catholica, Romana, Columna & fundamentũ veritatis: cum qua disputes, si velis ego in eius fide viuam, ac moriar, quod coram cœlesti curia, & omnibus hîc adstantibus protestor. Quare si per delirium verbum aliud, aut aliter sonans exciderit, indictum volo. Adauge, Domine mi, hanc fidem, & tu ipse responde pro me, quia vim patior.

SPEI.

1. MAnè à somno inter reliquas quotidianas præces ita orabis.

Deus infinite potens, & sumè misericors, ego imbecillus, & miser, qui ex me nihil habeo, nihil valeo, nihil sum, accedo ad te omnis boni fontem, ac infinitæ tuæ bonitati, meritisq; Filij tui, Redemptoris mei, innixus spero firmiter me à te obtenturum gratias, virtutes, auxilia, cæteraq; omnia bona, tum corporis, tum animi, quæ mihi sunt necessa-

necessaria, vt ad cœlestem beatitudinē pertingam. Ah quando id erit? Quando veniam, & apparebo ante faciem tuam? Da sic currā ad brauium, vt comprehendam.

Hîc Orationem Dominicam magno animi ardore peruolues. Pater noster. &c.

2 Cum die sudo, serenaue nocte cælū ridet, arridet humus, aut aliud quiduis placet, venustum, opulentum, magnificum, exclama cum Augustino.

Si tanta, DEVS meus, facis

facis nobis in carcere, quid ages in palatio? si tam innumera, & varia nunc amicis pariter tribuis, & inimicis, quàm magna, & dulcia solis es largiturus amicis? si tanta solatia in hac die lachrymarum, quanta conferes in die nuptiarum?

3. Cùm affici te sentis ad res infimas, reprehende teipsum, & hoc tibi probrum obijce.

Quid, Animule mi, quid reculas istas miramur, & tanto licitamur, & tanto salu-

ſalutis periculo? quæris opes? Deus eſt omnia Mundus nil. Amas voluptates? Deus cœlo repoſuit æternas: ambis honores? veros ſectare, quid vmbras, fumos, fungos ſequimur? Deniq; quid ſola voluntate mentem paſcis, id eſt ſiliquis porcorum, regali dignus menſa? ſuſpira, & ſuſpice cœlum, cui nati ſumus: illic bona & magna, & æterna ſunt: cætera tanquam te minora pedibus, & animo preme, imò calca.

4. Cùm acerba, & dura

pateris, corpore, morbis, alijsq; miseriis aflicto, cutem manus vnius manu altera quasi morsicatim nonnihil stringe, atq; Asinum tuum malis fatiscentem hoc stimulo adige.

Non vt iam ita erit semper, imò nec erit diu, breue est, quidquid finem habet. Atqui scio, quòd Redempter meus viuit, & in nouißimo die de terra surrecturus sum, & rursum circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum Salnato-

natorem meum, quem visu-
rus sum ego ipse, & oculi
mei conspecturi sunt, & non
alius, reposita est hæc spes
in sinu meo.

5. Cùm res acerbæ Dei,
& salutis causa, animo
intus reluctante, tamen
exorbendæ sunt, poculum
hoc saccaro & melle oblines.

Non sũt, anime mi, con-
dignæ paſsiones huius tem-
poris ad futuram gloriam
quæ reuelabitur in nobis.
Leuè, & momentaneum hoc
supra modum in sublimitate

æternum gloriæ pondus operatur in nobis, non contemplantibus nobis, quæ videntur, sed quæ non videntur: quæ enim videntur, temporalia sunt, quæ non videntur, æterna sunt.

Hoc sudario egregiùs pugil Paulus omnem grauißimorum laborũ sudorem abstergebat: hoc proposito brauio cæteri fortißimi Athletæ cum bestijs, cum ignibus, crucibus mortibus ipsis fortiter pugnarunt, vicerũt. Si tentationum vi in desperatio-

rationis abyssum, in mortis præsertim agone præcipitari te sentias, spei anchorã proijce, dic.

Quid naufragaris anime, spera in Deo, quoniã adhuc confitebor illi salutare vultus mei & Deus meus: proijce te in eum, non subtrahet se vt cadas.

Infinitè bonus est, proniorq́; vt beneficia conferat, quàm tu petere, aũt sperare posses. Pater est, ipse enim te fecit, & tanti fecit, vt pro te seruo redimendo filium

ſuum tradiderit: hîc autem triginta tribus annis quid non fecit, quid non eſt paſſus? IESVM ipſum habes Aduocatum, qui Patri oſtẽdit vulnera: Mariam, quæ Filio oſtendit vbera, Angelum, cui commiſſus, tot Sanctos, quibus es comendatus. Eia adeſto Optime Ieſu, ne Sanguis tuus in me pereat: Ades Clienti, Maria: adeſte Sancti omnes: veſtris præſidijs munitus. Sperabo in Domino: & licèt conſurgant aduerſũ me caſtra, non timebit cor meum.

CHARITATIS IN DEVM ET ZELI DIVINI HONORIS.

1. SAepè has faculas ore iactabis, quæ animũ ad DEI amorem incendant.

Scriptum est: Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, & ex tota mente tua, & ex totis viribus tuis. Et qui non diligit manet in morte. Præcipis ergo bone Deus, vt te amem, & mortem, & quidem æternam minaris. An non satis

magna pœna est, si non amē te? aut an opus est his vinculis legum, & tot minarū, vt ad tui amorem adstringar? adeo sum mentis inops, vt tuâ beneficia, gratias, perfectiones infinitas, ignorem? an potiùs tam vecors, & excors, vt cor minimè habeam, quo bonum infinitum amem? te, inquam bonitatis abyssum, te immensam bonitatē? Iam si amor amore compensari debet, quis amor amori tuo par esse potest? ab æterno amasti me, cùm

cùm non essem, nedum reclamare possem animam, corpus, res vniuersas condidisti mei causa, nullo sanè commodo tuo, atque easdem etiamnum conseruas mei causa. Angelis tuis mandasti: vt custodiant me in omnibus vijs meis, etiam tũ cùm pecco in te. Merces mea esse voluisti magna nimis: & vt eà potiar, vocasti ad gratiam, eáq; amissà reuocasti ad pœnitẽtiam toties. Suaue hoc, sed longè suauiùs ô dulcissime Saluator, quòd

quòd volueris Deus fieri homo, tam dura, & tam dira pati, ac deniquè in cruce mori pro me, qui te morti (ô me crudelem!) addixeram. Hoc verò omnium est suauißimum, quòd morti vicinus Corpus, & Sanguinem tuum, in Sacramento reliqueris, pignus admirabile tui in me amoris. In tantorum autem beneficiorum compensationem nihil ex me requiris, nisi vt redamem. O amorem! ô extasim amoris! quàm dignus es, ô boni-

bonitas infinitâ, vt summè ab omnibus & super omnia ameris? Ita ergo amem te, ô Iesu mi Saluator Amantium, & Saluatorum amor: absorbeat me vis amoris tui, vt amore amoris tui viuam, & moriar, qui amore amoris mei dignatus es mori.

2. Vbi his sacculis in animo diuini amoris ignem excitaueris, mox prorumpes in has viuaces flammas.

O DEVS mi, Bonitas infinita, ego te amo super omnia, diligo te ex toto corde, ex

tota anima, & ex omnibus viribus meis, firmissimèque statuo omnia tua præcepta implere, & me semper conformare Sanctissimæ tuæ voluntati. Et propter quid sic amo te? sanè ob hanc præcipuè causam, quia dign⁹ es infinities plùs amari, quàm amare possim, ob immensam perfectionē tuā, incomprehensibilem potentiam, altissimam sapientiam, infinitam Sanctitatem, ac bonitatem tuam, id est, propter temetipsum, ô Pater, ô Fili, ô Spi-

ô Spiritus Sancte, tres Personæ, vnus DEVS, super omnia amo te, qui es mihi omnia. Amen IESV.

Hunc actum iuuerit elicere sæpè sæpiùs, manè, in Missa, vesperi, & quoties grauiùs cecideris: valet enim ad gratiam DEI statim recuperandam, valoremq; bonorum operum, ad ingens gratiæ & gloriæ augmentum, ad perseuerandum in gratiâ, ad superandas tentationes, ad mortis securitatem.

3. Idē-

3. *Identidem in cœlum intuens, ac ſuſpirans arceſſes donum charitatis in Deum, hâc precatiunculâ.*

O amor, qui ſemper ardes, & nunquam extingueris, charitas, Deus meus, accẽde me. Ah ſerò amo te, pulchritudo tam antiqua, & tam noua, ſerò amo te. Nouerim me, nouerim te, vt odio habeam me, & diligam te.

4. *Gaudebis, cùm ſenties ipſe, & aliundè intelliges tibi quidpiam fieri, aut*

aut euenire ex speciali ordinatione Diuinæ Prouidentiæ, etiamsi res aduersæ, & acerbæ accidant: illudq; Iob viri Sanctißimi carmen accine: Sicut Domino placuit: ita factum est: Sit Nomen Domini benedictum.

3. Mœrorem animo contrahes, si quid acciderit, quod Diuinæ voluntati dissentiat, aut repugnet: vt si quis Diuinam Maiestatem aliquo flagitio offendat, id ægerrimè inquam, sustinebis, noxamq; omnem aut impe-

impedies, aut tolles, si quâ pôßis.

Si dæmon graui quauis tentatione te diuexet, sic præcare.

Tentas me, Domine, an amem te, neq; tamen vltra id quod possum. Scio quòd sine gratiâ tuâ spernerem te, ô omne bonum, vt teterrimo hosti placerem, æternùm luiturus momentaneũ gaudium. At iuraui & statui custodire iudicia Iustitiæ tuæ. Adiutor meus esto, ne derelinquas me, neq; despicias me.

7. Quã-

7. Quandò peccati grauioris periculū aliud quodpiam, occasione inciderit: Discerpar in mille partes, rumparq́ potiùs, inquies, quàm vt Amori Diuino rem quamuis præponam: Christianumq́ istud sæpiùs dæmoni tentāti obtrudes: malo mori, quàm fœdari. Quòd si prolapsus sis miser, fac mox resurgas, & cum DEO per actum Diuini Amoris, detestationem peccati, idoneamq́ expiationem redeas in gratiam.

8. Imò

8. Imò verò venialem culpam sciens, volensq́ aut saltem ex proposito, ac certo animi decreto ne admitte, nè quidem amicissimi hominis gratia. Amicitiæ humanæ omnes priùs pessum eant, quàm vt Dei Amor tantillum periclitetur.

9. Apprecaberis omnibus, & à Deo obtinere contendes ipsius Cognitionem, Amorem, Cultum: conaberisq́, quoad in te erit, efficere vt eum omnes cognognoscant, ament, colant.

10. Octauo quoq; die (si ita viro prudenti videbitur) Sacræ Christi mensæ aßidebis, tum vt præsenti arctiùs coniungi, tum vt cum eodem suauiùs, familiariùsq; conuersari, imò delitiari poßis.

11. In rebus quibuscumq; creatis Deum, qui etiam in minimis maximus est, intuebere, in illis ipsum, & in ipso illas amabis. Solem vides? DEVS est, exclamabis, qui pulcherimam, iucundißimamque illam lucem

cem diffundit. Rosæ tenerum odorem miraris? Deus, dices: amabilior est. Apponuntur cibi? DEVS, inquies, ista mihi apparat. Idemq; ages in cæteris.

RELIGIONIS IN DEVM, AC SANCTOS.

1. IN rebus afflictis, aut dubijs ad orationem confugito.

2. Cùm quauis de causâ, aut vbiuis, aut quandouis, Numini supplicas, DEO parem

parem animi, corporisq́; submiſsionem, reuerentiam, attentionem, religionem exhibeto.

3. *Orationes publicas, Miſſas, Conciones, aliaq́; officia pietatis frequentato.*

4. *Res diuinas ritè procurato, Sacrâ fieri curato, decorem domus Dei diligito.*

5. *Si opes ſuppetunt, Altaria ornato, Calices, Pixides Sacras, aliaq́; vaſa, quibus præſertim Euchariſtia aſſeruatur tuis ſũptibus comparato, ijs potiſſimùm*

locis, vbi cultus Diuinus minùs piè, ac purè peragitur.

6. Iuramentis ne assuescito; si quid iuraueris seruato.

7. Vota nisi præmeditata ne nuncupato, vbi nuncupaueris, sanctè exoluito.

8. Peregrinationes Sacras suscipito, religiosè obito, Christi præsertim patientis passus 5664. & 7. stationes iuxta formam peregrinationis Hierosolymitanæ: quam Religionem in

Iesum

Iesum Crucifixum eximiam, ad animarum fructum multò præstantißimam sicubi antiquata sit restaurato: si necdum fuerit, excitare adhibita opera enititor.

9. Sanctorum Imagines & Reliquias debito cultu & honore prosequitor: Beatæ Virgini, Angelis, aliisq; Cœlitibus obsequium, cultumq; deferto, ex Sanctorum numero Patronos deligito, colito, eorum vitam legito, & imitari studeto.

10. Pios ritus, Sacrasq; cere-

ceremonias magni facito: superstitionem è contrà omnem execrator.

CHARITATIS ERGA PROXIMVM.

1. SI quos florentes, & Beatos videris, in ijs Deum omnis boni fontem, contra, si quos laceros protritosq; aspexeris, in ijs Christum crucifixum intuebere: eâ cognitione in vtriusq; sortis homines amoris igniculos concipies, & foras eiaculabere. Amicos, inimicos

micos, hîc nihil distingue. Charitas eos, illos æquè amplectitur: illos quidem teneriùs, hos verò generosiùs.

2. Contendes votis, precibus, omni operâ, & studio: vt omnibus ea naturæ, fortunarum, gratiæ præsertim diuinæ præsidia suppetant, quibus verè beati esse poßint. His bonis si quos affluere, benigniore rerum successu vti perspexeris, gestientis intus animi signa, frontis, oris, totiusq́; corporis hilaritudine expromes:

Si quos iis carere, si impendente, aut præsente etiam malo periclitari, ægritudinem animo, vultumq; contrahes, calamitatem si quâ poßis, amolieris.

3. Aliena sensa, dicta, facta in meliorem partem interpretabere, aspernabere neminem, nihil de famâ cuiusquam detrahes, nullo conuitio, probróue lacesses quempiam, honorem cuique deferes suum, si quis alteri obtrectet, oblatret, obmordeat, ibis contrà, si fas est,

&,

&, quo poteris clypeo, laborantem tuebere.

4. Quos poteris in diuino timore, & cultu promouebis, & ad bona opera instigabis: Sacramentorum præsertim frequentem vſum. Verbis quidem id ages, ſed exemplis malim, illa mouent, hæc trahunt.

5. Nulli opem imploratam denega, mutuò, commodatoq́ des, ſi rogaris: imò nè rogatus quidem officia, & obſequia ſpontè defer.

6. Esurientem pasce,
Sitientem pota,
Hospitem collige,
Nudum operi,
Infirmum visita,
Carcerem adi, Captiuumq́; redime.
Mortuum sepeli,

Corporibus ista Charitas impenditur, quæ sequuntur, animis:

7. Ignorantem doceto,
Peccantem corrigito,
Consilio fluctuātē iuuato,
Afflictum solator,
Iniurias perferto,

Offen-

Offensam remittito,
Pro viuis, & defunctis,
etiam inimicis, orato.

8. *Inter Amicos Amicitiæ Nodum serua, imò adstringe. Si solutus est, redintegrato. Fac in gratiam redeant, qui dißident. Lites, Rixas, Charitatis fœdißimam pestem, insectare, imò iugula, perime.*

ZELI SALVTIS ANIMARVM.

1. STatas preces pro Ecclesia, nominatìm pro

Magistratibus cùm Sacris, tum politicis, itéq; pro Religiosis ordinibus tibi indicito. Plurimùm interest boni publici, Personis, quæ ad multos spectant consuluisse.

2. Angelos hominũ improborum, Hæreticorum, Infidelium obtestare, suos vt iuuent: hi enim in istos multum poßunt.

3. Libris editis, erectis seminarijs, &c. item Cathechismis, exhortationibus, concionibus, &c. Seu per te, seu per alios quibus artibus,

& opibus vales, bonum animarum promoue.

4. Si quis mortale crimen admittit, vel iam admisit, omnem lapidem moue, vt impedias, aut tollas: ita cura: ac si ipsemet vulnus accepisses.

5. Animas Purgatoriis ignibus cruciatas solare, subleua Oratione, Ieiunio, Eleemosynâ.

6. Domesticorum curam singularem habe: hi ad te propiùs pertinent, Liberos à teneris erudi, Nutricem

probam, bonos Magistros aduoca. Hîc res magna agitur. Sed filiarum præsertim Pudicitiam perdius & pernox excubitor obserua, & seruas, nihil eo thesauro expositum magis.

7. Familiam piè & religiosè sic institues, Manè à singulis priuatim vel etiam cōmuniter oretur. Hi, quibus vacat, rei Sacræ intersunto, Vesperi cōscientiam excutiunto. Singulis minimum mensibus peccata ritè expiantor, Sacræ Mensæ accū-

accumbunto. Hæc familiæ lex esto. Quisquis has ædes habitat, Sobrietatem, Castitatem, Iustitiam, Religionem, Probitatem omnem deniq; colito. Nè mentitor. Nè peierato. Nè blasphemato. Nè aliis detrahito. Nè poculis ac lusibus intendito. Nè verbis factisue cuiusquam oculos, aures, animum lædito. Qui secus faxint, abscedunto.

POE-

POENITENTIÆ, ODII PECCATOrum, & Contritionis.

1. POEnitentis medullis animi has identidem faces inijce: Heu me, quid cogitaui, quid dixi, quid feci demens? Peccaui contra Rationem, contra Conscientiam, & in quem, & quis? Ego nè vile & proiectum cadauer, nihili Homulus, re quâuis tetrior, & nequior, ausus sum, & quâ fronte impudens, in ipsius Numi-

Numinis, & Angelicarum Mentium conspectu, scelere meo impetere Creatorem, qui me ex nihilo fecit, Redemptorem, qui me suo Sanguine refecit, DEVM meum, omne bonum meum? Atqui stipendium Peccati, Mors. Ah quàm horrendum est, incidere in manus DEI viuentis! Ergone pro momentaneâ voluptatulâ infamis mercator cœlo contempto, æternos mihi ignium Infernorum cruciatus cōpararim? Ah! pudet me mei, etsi nemo con-

mo alius conſcius foret, quid verò erit, cùm toti olim mũdo reuelabuntur fæditates, & turpitudines meæ?

Sed quam im̃ani ingratitudinis vitio ſcelus eſt à me perpetratum in eum, qui tot me beneficijs præuenit, ac proſecutus eſt: Quid! tot beneficia contempſiſſe me! O ingratiſsimũ! Quaſi pedibus proculcaſſe eius Sanguinem? ô me crudelem, ô ter impium! Crucifixerim ego te totiès, bone IESV, & pat..ris? imò brabia extẽdas

ad amplexum? Caput submittas ad oscula? ô infinitam Bonitatem! pœnitet me scelerum meorum, non tam quia Cœlum perdidi, Inferorumque ignes comerui, sed quia te optimũ Parẽtem meum offendi, qui non modò non punis, sed etiam vocas, & vt veniam petam, iubes, minimè id iussurus, nisi parcere velles.

Et ecce prostratus coram te tanquam filius Prodigus, nunc clamare incipio, Pater peccaui in Cœlum, & corã

te: non sum dignus vocari filius tuus, sed tu miserere, Pater.

2. Vbi incalescere animum senseris, mox in has viui doloris flamas prorumpes, ô benignissime DEVS meus, ô suauissime IESV, doleo ex intimo corde, quòd Maiestatem tuam, ac Bonitatem infinitā peccatis meis offenderim, quam debeo, & nunc volo amare, amoq; super omnia: idque quia tu es DES infinitè Potens, Sapiens, Sanctus, & Bonus: cui

cui peccatum supra quam dici potest, summè displicet, & aduersatur. Quare propter hunc tui Amorē firmiter etiam statuo non ampliùs te offendere, ōnes peccandi occasiones fugere, ritè confiteri, pœnitentiā implere, omne id, ad quod obligor restituere. Imò vt pleniùs satisfaciam, remitto nunc ex animo, si quis me vnquam offenderit, meq; totum tibi offero simulq; ōnia, quæ mihi toleranda erunt, vel agenda, vtq; suppliciter peto ve-

niam

niam delictorum meorum: ita spero fore per meritum preciosissimi Sanguinis tui, Bone Iesu, vt impetrem quod peto, tuaq; adiuuante gratiâ vitam corrigam, & ad mortem vsque in tuo seruitio perseuerem, Amen IESV.

Hunc Actū elicies Manè, in Missa, Vesperi, & quoties in peccatum lapsus fueris: valet enim ad gratiam DEI recuperandam, &c.

3. Vt iniuriam per peccatum Diuino Numini illatam

tam vindices, pœnamq́; debitam imminuas, tutè de teipso supplicium sume: atq́; imprimis à mensâ non delicias tantùm ablegabis, sed sublatis conuenientibus etiam cibis nonnihil diurno dimenso subinde genium defraudabis. Sunt ex Pœnitētibus qui carnibus tantū sunt qui pluribus refectionibus dumtaxat, abstinent, quidam solo pane, & aquâ, diem transigunt.

4. De somno & strato subtrahes non modò quæ ad luxum

luxum & molliciẽ pertinent, sed etiam negabis, quod ceteroquin naturæ videri posset opportunum, sed minùs necessarium. Huc faciunt vigiliæ, humiq́; & aliæ duriusculæ cubationes.

5. Corpus ipsum propiùs preßiusq; afflictabis, iam voluntariâ Aselli tui diuerberatione, quæ tamen potiùs cutem perstrictim mordeat: quàm fodicet altiùs ac vulneret: iam cilicinis aut thoracibus, aut cingulis è setâ pecudum, pilove horrentibus.

bus. Sed in his austeritatibus modũ Prudentia, Virq; cordatus præscribant. Nil æquè facilè, quàm ab animo pœnitente Sacram lineam transiliri, nisi modũ serues. 13

HVMILITATIS.

1. HOMO es nauci, ac *nihili: insanis, si quid tibi arrogas: quare si quando laudaris, aut ab aliis æstimaris, in Deum omnis boni fontem, vndè in te si quidpiam est, profluxit, totum refunde.*

2. Si vel semel dumtaxat per omnem vitã lethale peccatum animo designasti, aut re ipsâ perpetrasti! Inferorum pœnas es commeritus, cùm igitur quodpiam aut acerbitatis, aut iniuriæ, aut probri, siue à fortuna maligniore, siue ab inimicis patiare, tecum istud reputato, Pridem æternos ignium inferorum cruciatus promerui, & quid exiguum hoc, quod patior ad illas pœnas?

3. Vestium ac mensarum luxus, familiæ, & supelle-

ctilis splendorem, ac pompam fuge.

4. Si quando superbiæ spiritus obluctentur, tibi Sacrum istud Acroama repone: Putredini dixi, Pater meus es, Mater mea, & Soror mea, vermibus. Quid turges saccus stercorum terra, cinis?

5. Te, tuaq́; bona opera latere, & nesciri ama.

6. Officia vilia, & abiecta aucupare, & in ijs te occupa.

7. Pronis auribus, Monentem, & Corrigentẽ audi:

neq; facilè excusationem obtrude.

8. Mortem, Iudicium Inferos sæpè sæpiùs cogita; hæ depictæ in animo tabulæ te tibi repræsentant. Vesperi id ages commodiùs: lectus ipse sepulchri, somnus Mortis quædam imago est.

9. Ea, quæ ad tui commendationẽ faciunt, omnino sile: caue ne quid de te, rebusq; tuis vendices, iactites, ostentes, naturæ dotes, virtutem, eruditionem, auorum ceras, & fumosas imagines. Quid

Quid habes, quòd non accepisti: si autem acceperis, quid quasi de tuo gloriaris! homo vanißime, obline te tuo luto. Terra es, & in terram ibis. Peccatum solum opus est tuum: hîc habes, vndè pudore afficiaris, non vndè efferaris.

10. Oculos submissos tene, terram, cùm es solus interdùm osculare, indignus es, qui calces. 11. Cùm per cœmeterium iter facis: hæc (inquies) constituta est domus omni viuēti: eò igitur omnes imus, & insolescimus?

12. Neminem torue contuere, aut morde verbulo, aut gestu quouis offende. Est mansuetudo Humilitatis aut partus, aut soror.

13. Aliorum opinioni facilè cedito, locum cæteris honoratiorem, commodioremue sponte deferto, cum tenuibus, pauperibus lubens, volens versator, carceres, xenodochia, nosocomia frequens adito.

14. Porrò non tantùm te ipsum omnium vltimum, ac miserrimum reputatò: Sed exte-

exteriùs pro tali te habe, imò ſtude, vt habearis: & quando eo loco es, gaude.

15. Deniquè, ſi quando inſolentiùs animum inflari ſentias, tumorem hac cogitatione deponito. Quid fui, Domine, quid ſum, quid ero? Fui nihil, nihil adhuc ſum, & fortè ero peiùs nihilo. Fui conceptus in originali peccato, ſum plenus peccato actuali, & quis ſcit nùm ero cōdemnandus pœna gehennali? Fui certè ſperma fœtidum, ſum ſaccus ſtercorum,

ero esca vermiũ. Sic fui, vt nõ damnari non possem, sic sum, vt saluari egrè possim, sic ero, vt æternùm vel culpa mea damner, vel gratiâ tuâ saluer. Quid fuerim, scio, nimirum pessimus: quid sim, nescio, quid ero, æquè ignoro. Tu quod fui, Domine, ignosce, quod sum, corrige, quod ero, dirige: daq; vt semper hæc sapiam, & de me humillimè sentiam.

MODEstia Humilitatis germana aut filia decentiã,

centiam, compositionemq́;
totius corporis curæ habet.
Vestes tibi velim nec sorde-
ant, nec resplendeant. Sit
incessus, inartificiosus, at
non leuis. Gestus istiusmodi,
quem ratio præscribat. Ca-
put erectum modicè inflexũ,
frons aperta, non caperata:
oculi non superciliosi, non
errabundi, nusquam malè
defixi: labia nec nimiùm
pressa, nec fœdè diducta:
vox mascula, sonus nonni-
hil fractior, sermo purus,
simplex, innoxius: iam ma-

nus nihil comicum aut histrionicum agant, absint & scurriles gesticulatiunculæ. In his quid pecces temet sæpè roga, adde & fidum Censorem: ferè enim quisque cœcus est. Modestiæ autem studebis etiam priuatìm, & cùm solus es, alioquin in publicum veniens impinges nullo negotio.

PATIENTIÆ.

1\. TEMporum iniurias, *frigus, æstum, pluuias, naturæ incommoda, sitim,*

sitim, famē perfer non grauatè Si vel vnū dūtaxat peccatum veniale admiseris, millies istis grauiora mala es promeritus: id si cogitas, feres priora leuiùs.

2. Morbos etiam quantùmuis acerbos, ac diuturnos, tanquam dona de Numinis manu accepta, exosculare: beneficium est, quod maleficium arbitraris. Id nouerat qui olim dixit: Domine hîc vre, hîc seca, vel saltem æternùm parcas.

3. Si quid præterea calumni-

lumniarum, aut iniuriarum in te ab aliis congestum, coniectumq́; fuerit, obdura, & non solùm forti animo perfer, verùm etiam constanti.

4. In istis õnibus, quæcũq; causæ extiterint malorum, sile: vel queri minimùm impatientis est animi. Caue, nè naturam, cœlum, elementa, homines ipsos accuses. Nemo tibi erit nocentior, quàm si tutè non feras.

5. Si nihil interim consolationum, nè spiritualium quidẽ

quidem, tibi affundi sentis, si purum, putum fel propinatur, ex orbe, atq; ita loquere, neq; fas, neq; bonum est accipere panem filiorum, & dare canibus, micas quidem cadentes catelli edunt: at ego non ita vixi, vt vel micam merear.

6. Hic tu mihi vide, ne in istis molestijs ex rebus creatis consolatiunculã putidiùs emendices.

7. Continget non rarò, vt cùm maximè pius ac probus esse velis: plurima, &

plurimi obluctentur, etiam obganniant, & adlatrent: nè tu propterea vel latum vnguem ab officio, institutoùe deflecte, iniurias nè commemora aliis, imò ipse obliuiscere.

8. Si amici, si Parentes ipsi destituant, dic, nudus nudum IESVM sequar: dicamq; posthac confidentiùs cum Francisco: Pater qui es in cœlis: & cum Dauide, Pater & Mater dereliquerunt me, Dominus autem assumpsit me.

9. In

9. In fidei, ac Religionis causa, si te aliquid pati tempora, & res cogant, salta tu, & tripudia, & carceres, & mortem ipsam prouoca: gaude, inquam, ride, non dico, nè time.

10. Si longo & graui morbo afflictus motu Impatientiæ agiteris, animum titubantem ita sustenta: Sustine anime mi, qui te flagellat, Pater est amãtißimus qui vrit, & secat, Medicus est sapientißimus, iam melius, hîc melius quam postea:

qui hic vrit, parcit. Ignis hic vitia excoquit, & splendorem auget, ad hæc cogita Crucem, in Cruce Iesum, ad Crucem Mariam, sub Cruce tot Martyres, si compateris, corregnabis.

CHRISTIANÆ ABDICATIONIS Rerum temporalium.

OMnibus istud dictum: Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est Regnum Cœlorum. Sicut omnes spectat fulmen illud: Ve vobis diuiti-

diuitibus: Ad omnes etiam pertinet: Qui non renuntiat omnibus, quæ poßidet: non potest esse meus discipulus. id est, Christianus. Est autē paupertas voluntaria bonorum temporalium abdicatio, nonnunquam consilij, nonnunquam præcepti. Igitur,

1. Erues omnem prauam opum appetitionem, honori mundano nuntium remittes, carnis delicias ex animo aspernabere, imò ipsa amicorum, rerumq́; terrenarum solatia respues, si te à ver-

virtutis studio reuocent, curas quoq; superfluas rerum, quæ ad hanc vitam pertinent, moderabere.

2. Auaritiæ sordes, pestem, imò (quo nomine vocat Apostolus) Idololatriam sordidiùs peste, idolo diriùs, ac tetriùs odi, ac fuge.

3. Diuitiæ, si affluant, noli cor apponere: ita regius psaltes imperat, opum tuarum Dominus esto, non tu earum mancipium.

4. Ita esto animo compositus, pati egestatem magis, & mor-

& mortem, quàm fraude, aut peccato quouis opes congerere: itemq́ue vel imperia ipsa ad Crucifixi pedes ponere, si Cœlum vocat, imperatùe.

5. Superfluum luxum in supellectili ac veſtitu, tùm tuo, tùm tuorum amputa.

6. Quod debes exſolue; aliena redde, caue ne pauperum mercedem durus apud te retineas: deteſtabile eſt hoc latrocinium.

7. In pias cauſas, templorum ornatum, Religioso-

rum

rum præſertim mendicantium, aliorumq́ piorum hominum neceßitates, eleemoſynas congere: eos velim inprimis tibi eſſe commendatos, quos aut neceßitas ad fœda flagitia compellit, aut ingenuitas à ſtirpe corrogandâ auocat.

8. E dapſili prandio, aut cœna ſi epulum nuptiarum, iuſtorum funebrium, aliaq́, ſolemni cauſâ apparaueris, ex ſingulis mißibus fructũ exſcinde, quod Christo præbeas, pauperibus, ægris preſertim

ſertim domi iacentibus, in carcere, xenodochijs, aut noſocomijs.

9. Certam bonorum partẽ, diuide in pauperes hebdomadatim diſtribuendam. Fœneratur Deo, qui dat pauperi. Potenti igitur ſtipem tu ſtatim cõmodato? ſi nihil habes, at bona ſaltem verba reddito. Deus eſt qui ex aſſe obolum repetit: liberos, famulos, ancillas, ita loqui iubebis. Pater, Here Chriſtus pro foribus ſtat, eleemoſinam petit: ſtipem Filij ipſi

ferant

ferant, ita olim misereri condoceantur. Pauperē vnū aliquem continuò sustenta: E primo diei lucro, & è quouis contractu partem deme, quam pauperi numeres. Habes quos imitere.

10. Hoc in pauperes officium nec moriens negliges: testamento ex parte saltem tuorum bonorum hæredem Christum scribe: ita vel tunc Cœlum nundinare, aut rape.

OBE-

OBEDIENTIÆ. CHRISTIANÆ.

1. MAiorum tuorum, pastoris, Confessariiq́; vocem vt Diuinum oraculum, auscultato: iis, & tùm magistratibus, tùm parentibus obseruantiam præstato, eorum dictis obediens esto.

2. Leges Reipublicæ, aut Communitatis, in quâ viuis, exactè, & constanter obseruato.

3. Multò magis, si filius fami-

familias, si seruus, superiorum nutus attendito, imperata mox exequitor.

4. Si à iußis abhorres, nisi rem malè præcipi liqueat, obtemperato.

5. Si dura imponantur, concoque, & peragito.

6. In obediendo causam mandati nè quærito, nè excutitò: ratio est voluntas & authoritas imperantis.

7 Obedito autem sponte sine morâ, sine tædio, & integrè, quæ his ornamentis caret obedientia, imago & vmbra est: non virtus.

CASTITATIS.

Ex lilio Mariano, quòd publico dedi, hic quasi indiculum conficiam: tu ad fontem recurres, si pluscu-lum velis.

1. Ingentem pudicitiæ amorem in te excitabis, im-pudicitiæ verò graue odiũ, imò bellum ardens, atrox, crudele.

2. Virginem Virginum, Angelum tutelarem, aliosq́; castimoniæ Præsides præci-puo cultu, & obsequio tibi

deuin-

deuincies, plurimum hinc præsidij erit in hoc certãine.

3. Remouendæ omni studio omnes luxuriæ occasiones: hi enim fontes, & canales impudicitiarum existunt. Igitur

Oculos in formosulos, formosulasue, generatim in mulieres (illecebrosum gen⁹) nè contorqueto, nè defigito: imò tui ipsius corporis aspectum reueretor. Aures, & ora obscænitati, & scurrilitati, duplici serâ occludito: Tactum quemcunq; periculosum

B

losum, tanquam pestilentem afflatum, vitato, ab impudentioribus iocis, & gesticulationibus abstineto. Impudicos socios, & noxias familiaritates cane peiùs, & angue defugito. Cuticulam nè curato, imò duriùs tractato. Vestes molles, mollis Culcitra, pocula, & lautæ mensæ corporis, animiq́; mollitiem, ac libidinem creant. Loca periculosa, otium, libros obscenos, incæstas imagines & tabellas, threatra, tripudia execrator: pestes

hæ quoque esse solent castimoniæ. Verissimum hîc istud, qui fugit venerem, fugat.

4. In piâ cogitatione obdormiscito: cùm expergisceris, si quæ occursent fœda phantasmata, fortiter excutito: Iesum, Mariam, Angelum tuum inclamato: animum aliò magno nisu conuertito.

5. Similiter, si per diem recursent eiusmodi imagines, aut suggestiones, obsistito prece, & obfirmatione animi. Præsentia Dei, Angeliq;

geliq; , crucis item Christi Mortis , Iudicij , Inferorum memoria claui sunt , quibus importunarum cogitationum claues extrudas.

6. Singulis mensib⁹ virgineam Hostiam purè sumito: animæ maculas sæpiùs eluito , plerumq; apud eundem , quem virum prudentem , ac probum tutè tibi delegeris. Statim à lapsu conteritor , neq; vltra viginti quatuor horas Confessionem Sacramentalem differto.

7. Profuerit ad pulsum

horæ

horæ Virginem immaculatã, pro more salutare: ad ingreßionem, egressumue è domo, sacra aquâ lustrare corpus, signo Crucis frontem, & cor munire: sacram lipsanotecam gestare è collo, exosculari identidem, tùm præsertìm, cùm hostis instat, atq; iam insilit.

8. Hîc tandem cardo totius rei vertitur. Cùm primùm phantasmate, ac turpi imaginatiõe suborta, moxq; concitatis ad rebellionẽ appetitionibus, hostem adesse

senseris

ſenſeris: iam hîc tibi omnis admouenda machina, aut periiſti: Serpens iſte, vbi primùm ingredi licuit, progreditur, ſeq; totum inſinuat. Ergo ſtatim vires omnes colligendæ, naſcentem vt Hydram ſuffoces, aut extinguas. Mentem aliò auoca, diuinam opem aduoca, mentem in propoſito retinendæ Caſtitatis obfirma, nolo, inquies, nolo, imò execror: Statutum, ratum eſt, Malo mori, quàm vel vna mala cogitatione fœdari.

PROTESTATIO ET PROPOSITVM retinendæ Castæ mentis.

EGo N. coram castißima Virgine Maria, Angelo Custode, & totâ Cœlesti Curiâ, tibi Deus cordis mei, quem vbiq; præsentem agnosco, & sanctè veneror, me fisto: ac protestor me nolle vnquã consentire, non modò facinori committendo: sed nè cogitando quidem:

quan-

quantùmuis aduersarij vim inferant: detestor, execror omnes istas fœditates, ac spurcitias. Frustra agis, sordide tentator, Dæmon spurcißime, malo enim dehiscat terra, castoq; mihi mille reseret inferos, quàm vt turpi delectationi, vel ad momentũ, consentiã: ita decretũ, ita constitutũ est. Adeste, ô Maria, ô Angele, ô Patroni castitatis meæ: tuq; voluntatem meam confirma, bone Iesu, quod per Sanguinem tuum supplex precor. Amen.

ORATIO S. ELEASARI, COMITIS.

Pro Castitatis conseruatione.

DOMine IESV Christe, qui es seminator casti consilij, & cui cordium arcana patent, Scio, quia sine tuo speciali dono non possum castè, & continenter viuere: quandoquidem nemo continens esse potest, nisi tu des: & id-

& idcirco rogo tuam gratiã, quæ omni humiliter petenti, liberaliter se communicat: vt carnis voluptates fugare, & quod te inspirante in animo concepi, ad finem vsque complere, & seruare poßim. DEVS qui habenti bonam voluntatem, etiam facultatem dare pollicitus es, affectum mihi, quæso, pudicitiæ perseuerantem tribuas: vt addatur gratia gratiæ, & iugo contagionis excusso suscipiã iugũ sanctitatis, ambulẽq; corde sincero coram te,

Comitis.

quoad immarcessibilem tandem percipiam in Cœlis coronam, & cantem laudes bonitati tuæ in sæcula.

AMEN.